

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ХИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita. Jo 14,6

Брой 4 (1509)

София, април 2016 г.

Цена 0.50 лв.

Кардинал Пиетро Паролин в България

Религията е фундамент в човешкия живот

Държавният секретар на Ватикан кардинал Пиетро Паролин беше на двудневно официално посещение в България на 20 и 21 март 2016 г. Въщност той пристигна вечерта на 19 март от Република Македония, отседна в Апостолическата нунциатура и си замина в ранното утро на 22 март.

Официалното посещение започна с освещаването в София на катедралния храм „Успение Богородично“ на Католическата апостолическа екзархия. Пред вратите на храма кардиналът бе посрещнат от апостолическия екзарх епископ Христо Пройков и от двамата млади съпрузи - семейство Рангелови, които му поднесоха традиционната по-гача. В 10.00 ч. започна богослужението с шествие от сакристията през двора, което се спря на вратата на храма. Следвайки предписания обред, най-напред кардиналът и екзархът влязоха в храма, следвани от всички свещеннослужители и някои от монаси, монахини и гостите, дошли специално за освещаването. За тези, които не можеха да влязат в храма заради мерките за сигурност, на първия

[На стр. 2](#)

Хилядолетен юбилей

**1150 години от първото българско
пратеничество при Светия престол
и отговорите на папа Николай I
по питанията на българите**

Навършват се 1150 години от първото българско пратеничество при Светия престол и отговорите на папа Николай I по питанията на българите. През 866 г. средновековната българска държава, току-що приела християнството, изпраща посланичество в Рим със 115 питания към Светия отец. С тях българският владетел княз Борис I, прекрачил съдбовна цивилизационна граница и превел сънародниците си в нова епоха, желае да получи становище по редица важни проблеми от живота на държавата и обществото, за да им осигури достойно място в християнска Европа.

Първото българско пратеничество при Светия престол е събитие с огромно значение, което поставя началото на хилядолетните връзки на българския народ с Католическата църква. Отговорите на папа Николай I и досега са един от най-важните латински извори за историята на средновековната българска държава.

Днес България и българският народ заедно с цяла Европа също са изправени пред лицето на важни политически и културни предизвикателства. Не толкова отдавна от историческа гледна точка прекрачихме границата между тоталитаризма и демокрацията. Няма и едно пълно десетилетие, откакто сме членове на Обединена Европа. Динамиката на заобикалящия ни свят сякаш се ускорява и ни кара да задаваме въпроси за нашето минало, настояще и бъдеще - като личности, като българи, като европейци и като християни. Отговорите не винаги ни удовлетворяват, а нерядко и не ги получаваме.

Инициативен комитет с подкрепата на Католическата църква в България реши да отбележи 1150-годишнината от първото българско пратеничество при Светия престол и отговорите на папа Николай I по питанията на българите с осъвременено повторение на това историческо събитие. Приканваме българ-

Светилището като дом на Мария и знак на християнската надежда

Пресветият Бог, Който ни е сътворил и спасил, е винаги присъстващ в нашата история, Той е дошъл да ни дери, за да промени сърцето и живота ни. В избрани от Бог времена и места това присъствие става осезаемо чрез светилищата - тези знаци за присъствие и

действие на живия Христос, като всяко светилище съдържа в себе си тези три измерения - на миналото, настоящето и бъдещето, които са измерения на човешкото ни съществуване. Миналото, което не

[На стр. 7](#)

[На стр. 5](#)

Църквата - майка на званията

Скъпи братя и сестри,
Как ми се иска през Извънредната юбилейна година на милосърдието всички християни да изпитат радостта от приналежността си към Църквата! Да могат да преоткрият, че християнското призвание както и личните призвания се раждат в лоното на Божия народ и са дарове на Божието милосърдие. Църквата е дом на милосърдието и почвата, където призванието покълва, расте и дава плод.

Поради тази причина каня всички вас по повод на този LIII световен молитвен ден за звания да съзерцаем апостолската общност и да осъзнаем ролята й по пътя на призванието на всеки един. В булата за Извънредната юбилейна година на милосърдието припомните думите на свети Беда Достопочтени, отнасящи се до призванието на свети апостол Матей: „Miserando atque eligendo“ (Исус погледна Матей с милосърдна любов и го избра) (Misericordiae Vultus, 8). Милосърдното действие на Господ прощава нашите грехове и ни отваря за нов живот, който се изразява в призыва за следване и мисия. Всяко призвание в Църквата има за свой произход състрадателния поглед на Иисус. Обръщането и призванието са като двете страни на един и същи медал и заедно участват в живота на ученика мисионер.

В апостолическото наследство Evangelii nuntiandi блаженният папа Павел VI описва стъпките в процеса на евангелизацията. Една от тях е прилепването към християнската

общност (вж. т. 23) - тази общност, от която ученикът на Господ е получил свидетелството на вярата и ясното известяване на Божието милосърдие. Това включване в общността предлага цялото богатство на църковния живот, особено тайнствата. Църквата не е само място, където се вярва, но и също обект на нашата вяра. Ето защо казваме в Символа на вярата: „Вярвам в... Църквата“.

Призовът на Бог ни идва чрез посредничеството на общността. Бог ни призовава да бъдем част от Църквата и след узряване в лоното й ни дава конкретно призвание. Пътят на призванието се извършва заедно с наши братя и сестри, които Господ ни е дал - това е едно съ-призвание. Църковната динамика на призванието е противоотрова срещу индивидуализма и безразличието. Утвърждава това общение, в което безразличието е победено от любовта, защото изиска от нас да излезем от самите себе си, поставяйки нашето съществуване в услуга на Божия план и приемайки историческата ситуация на Неговия свят народ.

В този ден, посветен на молитвата за звания, бих искал да насырча всички вярващи да поемат своята отговорност в грижата и разпознаването на призванието. Когато апостолите търсеха кой да заеме мястото на Юда Искариот, свети Петър събра сто и двадесет души (срв. Деян. 1, 15); за избора на седмината дякони бе свикана групата на учениците (срв. Деян. 6, 2). Свети

Павел дава на Тит особените изискиания за подбора на свещеници (Тит. 1, 5-9). И днес християнската общност винаги присъства при покълването, обучението и постоянството в званията (срв. Ап. настърчение Evangelii Gaudium, 107).

ПРИЗВАНИЕТО СЕ РАЖДА В ЦЪРКВАТА. Още от началото на появата на едно призвание е необходимо правилно „чувство“ за Църква. Никой не е призван само за да-ден регион или за определена църковна група или движение, а в служба на Църквата и на света. „Ясен знак за автентичността на една харизма е нейната църковна природа, способността ѝ да се впише хармонично в живота на светия Божи народ за доброто на всички“ (пак там, 130). Отговаряки на Божия призив, младият човек постепенно разширява църковния си хоризонт - той може да открие различните харизми и призвания и така да придобие по-обективна преценка. По този начин общността става домът и семейството, където се ражда призванието. Кандидатът съзерцава с благодарност това посредничество на общността като елемент, който не може да бъде изключен в неговото бъдеще. Научава се да познава и обича други братя и сестри, които следват пътища, различни от неговия, а тези връзки укрепват общението у всички.

ПРИЗВАНИЕТО РАСТЕ В ЦЪРКВАТА. По време на процеса на обучение кандидатите за различни призвания трябва да опознаят по-добре църковната общност, преодолявайки ограничната визия, която всички имаме в началото. За тази цел е уместно да вършат апостолска работа с други членове на общността.

Например да възвестяват християнското послание заедно с един добър катехист; да правят евангелизация на покрайнините заедно с някая религиозна общност; да открят и оценят съкровището на съзерцанието, споделяйки живота в клаузура; да опознаят по-добре мисията ad gentes (при народите) чрез контакт с мисионерите, а с епархийните свещеници да задълбчат в опита на пастирското служение в енорията и епархията. За тези, които вече се обучават, християнската общност остава като основно образователно средище, към което те изпитват благодарност.

ПРИЗВАНИЕТО Е ПОДКРЕПЕНО ОТ ЦЪРКВАТА. Пътят на призванието в Църквата не свършва с окончателния ангажимент, а продължава с готовността за служене, с постоянно, с непрекъснатото развитие. Този, който е посветил живота си на Господ, е готов да служи на Църквата там, където тя има нужда от него. Мисията на Павел и Варнава е пример на подобно разположение за Църквата. Изпратени от Свети Дух на мисия от общността в Антиохия (срв. Деян. 13, 1-4), те се връщат в същата общност и разказват за това, което Господ е направил чрез тях (срв. Деян. 14, 27). Мисионерите са придружавани и подкрепяни от християнската общност, която продължава да бъде за тях една живителна отправна точка, подобно на една видима родина, която предлага сигурност за тези, които са тръгнали на поклонничество към вечния живот.

Свещениците имат особено значение сред Божиите пастири. Чрез тяхното служение се чува словото на Иисус: „Аз съм вратата на овците [...] Аз съм

добрият пастир“ (Ин. 10, 7, 11). Пастирската грижа за звания е основна част от тяхното пастирско служение. Свещениците придръжват тези, които са в търсение на своето призвание, както и онези, които вече са посветили живота си в служба на Бог и на общността.

Всички вярващи са призвани да си дадат сметка за църковния динамизъм на призванието, та верските общности да станат - по примера на Дева Мария - майчина утроба, която приема дара на Свети Дух (вж. Лк. 1, 35-38). Майчинството на Църквата се изразява чрез упоритата молитва за звания, чрез възпитателното действие и чрез придръжаването на тези, които допявят Божия призив. То се изразява също и чрез внимателния подбор на кандидатите за свещенство и посветен живот. Накрая Църквата е майка на званията чрез своята постоянна подкрепа на онези, които са посветили живота си в служба на другите.

Да молим Господ да даде на всички, които са поели пътя на призванието, сила привързаност към Църквата; и нека Свети Дух укрепи у пастирите и у всички вярващи общението, проницателността и духовното бащинство и майчинство.

Отче на милосърдието, Който си дал Твоя Син за наше спасение и Който постоянно ни подкрепя с даровете на Твоя Дух, дай ни живи, пламенни и радостни християнски общности, които да бъдат източник на братски живот и да предизвикват у младите желанието да се посветят на Теб и на евангелизацията. Подкрепи ги в техните усилия да предложат на младежите подобаващо въвеждане в призванието и различни пътища за особено посвещаване. Дарувай им мъдрост за разпознаването на званието, та-ка че във всичко да блесне величието на Твоята милосърдна любов. Нека Мария, майка и възпитателка на Иисус, да се застыни за всяка от християнските общности, така че - направени плодоносни от Свети Дух - те да станат източник на истински звания в служба на светия Божи народ.

ИСТИНА - VERITAS
продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Директор
свещеник Благовест
Вангелов
Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Религията е фундамент в човешкия живот

От стр. 1

и на третия етаж от екзархията бяха монтирани екрани, за да станат съпричастни на събитието.

Екзарх Христо Пройков подари на високия гост икона на Рилската Света Богородица с пожеланието Божията майка да го покровителства и пази в неговата мисия, енциклика Laudato si' в превод на български език и медальон - изсечен специално за случая, с който бяха удостоени и официалните гости. След литургията всички свещенослужители шествено се отправиха към сградата на екзархията. В кабинета на екзархията кардиналът имаше възможност да разговаря с официалните гос-

ти - председателя на Народното събрание Цецка Цачева, вицепрезидентата Маргарита Попова, вицепремиера Меглена Кунева, посланици, представители на местната власт. След обяд кардиналът посети манастира на сестрите евхаристинки, срещна се с общността и се запозна с тяхната мисия, радости и предизвикателства. Той видя и насърчил построения храм, посветен на папа Йоан XXIII, който лично е закупил терена, но с друга цел - да бъде построена семинария, ала Божията воля е била друга.

Вечерта от 18.00 ч. в конкадралния храм „Свети Йо-

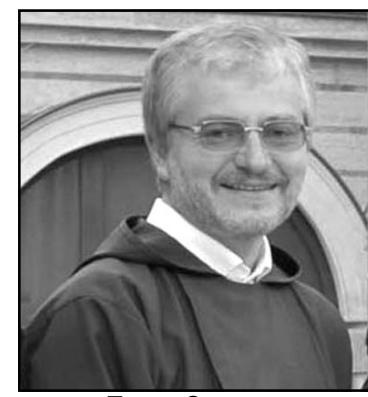
На стр. 7

Във вечна светлина

„Когато настъпи вечерта, Иисус каза:
„Да минем на другия бряг“ (Марко 4, 35)

Отец
Mariusz Polcyn,
капуцин

Отец Мариуш Полцин е роден в гр. Пила, Северозападна Полша, на 22 октомври 1962 г. Завърши художествена гимназия и школа за катехети при Папския богословски институт в Познан. През 1983 г. постъпва в Ордена на отците капуцини и дава вечни обети през 1989 г. Следва апологетика в Папската богословска академия в Краков и три години работи във Волчиш, Калишка епархия, като катехет, наставник на министрантите, асистент на Третия францискански ред. Ръкоположен е за свещеник на 23 юни 1990 г. Ценен участник е в епархийската курия в Калиш в художествено-строителната комисия. Рисува с маслени бои. Негови картини красят манастира в Кросно. Пристига в София на 28 юни 1993 г. заедно с отец Кшишоф Кужок. Служи като енорист и в Белозем, и в София. По негово време са изградени енорийският център в Белозем и софийската konkatedrala „Свети Йосиф“. През 2010 г. започва да учи немски, за да може да служи в Австрия. Същата година заминава за братството в Клагенфурт, където е известен като ревностен пастор. След дълго и тежко заболяване на 30 март 2016 г. се представи пред Господа.

Вечен покой му дай, Господи, и вечна светлина да го озари!
Нека в мир да почива! Амин!

Католически свят

Сирия. Въпреки войната и нестабилното положение в страната Католическата маронитска църква в Дамаск е построила три нови параклиса в покрайнините на града, които не са засегнати. Пред информационната агенция Фидес архиепископ Самир Насар е заявил, че това е „бунт“ срещу смъртта и разрухата. Строежът на храмове е знак, че християнството в Сирия има бъдеще.

Швейцария. Германският изследовател и специалист - ориенталист по ислам и професор в университета в Берн Райнхард Шулц, предвижда във връзка с конфликта между Иран и Саудитска Арабия начало на разпадане на ислама. Пред католическата информационна агенция КНА той е заявил, че настоящият конфликт между двете исламски държави е политически, целящ господство в района. През изминалите две-три години Саудитска Арабия имаше политическа хегемония, но с екзекуцията на шиитския духовник Нимр ал Нимр правителството на Риад загуби влиятелен представител и водач в шиитското малцинство.

Албания. На 76-годишна възраст е починал архиепископът на столицата Тирана Рок Мирдита. Роден е през 1939 г. Преди настъпването на комунизма семейството му напуска Албания и се преселва в САЩ. Той е ръкоположен за свещеник в Ню Йорк през 1965 г. В края на диктатурата Мирдита се завръща в Албания. При посещението си в Албания през 1993 г. папа Йоан-Павел II го въвежда в епископски сан и го назначава за архиепископ на Тирана. По

инициатива на архиепископ Мирдита е построена катедралата „Свети Павел“, чиято тръглова архитектура символизира трите религиозни общности в Албания - ислам, православие и католичество. От 3-милционното население на Албания над 700 хиляди са католици.

Германия. 362-годишната вдовица Елиане Грубер, сътрудничка на „Каритас“, е дала тържествен обет по време на литургия да служи „непорочно“ на Бог и на Католическата църква.

Чехия. Президентът Милош Земан и архиепископът на Прага кардинал Доминик Дука са подписали договор, по силата на който държавата връща на Католическата църква сгради с архитектурно сакрално значение - базиликата „Свети Георги“ и манастира „Свети Георги“ в историческия квартал на Прага „Храдчани“. Сградите, отнети от комунистическата власт, ще бъдат ремонтирани и обновени.

Йерусалим. Латинският патриарх на Йерусалим и на Светите земи Фуад Туал навърши 75 години и очаква да бъде „пенсиониран“ и освободен от папа Франциск. Патриарх Туал е роден в Йордания и е вторият патриарх арабин след палестинеца Мишел Сабах от основаването на Католическата латинска патриаршия през 1847 г. Според патриарх Туал заемането на този пост от арабски християнин е не обратимо.

Колумбия. Президентът Хуан Мануел Сантос е съобщил, че папа Франциск ще посети страната през първото тримесечие на 2017 г. и е заявил, че „целият колумбийски народ ще

го посрещне с отворени обятия“. Председателят на Епископската конференция на Католическата църква в Колумбия архиепископ Луис Августо Кастро е потвърдил за предстоящото посещението на папата, като Светият отец е поклонил да се подпише и мирен договор между колумбийското правителство и бунтовниците.

Полша. Папа Франциск е наставил кардинал-секретаря Пиетро Паролин да участва в тържествата по случай 1050-годишнината от покръстването на Полша, които ще се проведат от 14 до 16 април в западния полски град Гниезно. Началото им ще бъде на малкия остров на езерото Ледника, където през 966 г. е покръстен полският княз Миешко I. Тържествената литургия ще се състои на футболния стадион на Познан и кардинал Паролин ще поднесе поздравления и проповед пред над 30 хиляди богомолци, сред които ще бъде и полският президент Анджей Дуда.

+++ Папа Франциск ще посети Полша за Световната младежка среща, която ще се проведе от 27 до 31 юни т. г. в Краков. Очаква се той да посети също нацисткия лагер Освенцим, светилището Ченстохова и градовете Гниезно и Познан. На срещата на папата с католическата младеж се очакват над 2,5 милиона младежи от целия свят.

Ватикан. Папа Франциск е

**3 ИСТИНА
VERITAS**
Брой 4 (1509)
април 2016 г.

что за папа Франциск, а то, което особено ме вдъхновява, е, че знам, че Бог обитава в покрайнините и там отидах да Го срещна“, каза той.

„Тъй като това стана набързо, нямаше начин да се присъединят други свещеници. Истина е, че много ми се обадиха и ме насырчиха да продължавам така“, добави отецът и отбелаяза, че не му е известно дали някой друг е направил същото другаде.

От друга страна, отец Марсело каза, че е забелязал, че снимката му как изповядва на улицата бързо се е „размножила“ в интернет. И това му е показало „нуждата на Божия народ от благодатта на Исус, от присъствието на Неговите свещеници и от Словото, което можем и трябва да известяваме“.

„Колко добро може да се направи с нещо толкова просто и естествено... Това е начинът, по който Иисус ни учи да действаме.“

Свещеникът определи придобития опит като „много хубав и утешителен. Първо, защото се срещаха с хората, прекосяващи нашите градове, и с всичко, което те носят в своите сърца и на плещите си. И второ, заради уважението към свещениците, когато сме в услуга на Божия народ“.

Отец Марсело добави, че хората имат голяма нужда от изповед и заяви, че в това тайство „Христос ни докосва, ни лекува и ни дава достойнство, осмисля живота ни и го изпълва с мир, сигурност и спокойствие“.

По АСИпренса

приел на частна аудиенция голяма група полицаи и служители в полицейското управление на ватиканската държава начело с шефа на управлението Мария Роза Майорино, която е първата жена на този пост. Светият отец сърдечно е благодарил за всеотдайната служба на всички служители, които гарантират реда и сигурността във Ватикан и по този начин възхвът увереност у милионите посетители по време на Извънредната юбилейна година на милосърдието. Той е призовал всички служители на полицейското управление за побратимяване и помиряване в личен план: „Ние се нуждаем от прошка, за да сътворим мир“. По предложението на полицейското ръководство папа Франциск е наградил заслужили служители и накрая е заявил: „Молете се за мен. Аз ви уверявам, че постоянно се моля за вас, мисля за вас, когато съм на площада, когато пътувам, когато ви виждам, моля се за вас от сърце!“

+++ Папата е приел на частна аудиенция настоятеля на младежката икуменична общност в Тезе. Монахът католик брат Алоис пое ръководството на общността през август 2005 г. Той е професор в католическия университет в Нюрнберг. Седалището на икуменичната младежка общност е в Тезе, Франция; градът е станал съборен пункт на младежи от целия свят. Към общността принадлежат над 100 монаси от 25 страни от Католическата и Протестантската църква.

+++ Римският епископ е посетил непредвидено център до папската лятна резиденция Кастел Гандолфо, където са настанени и са лекувани наркозависими младежи. Той е бил придружен от архиепископ Рино Физикела, отговорящ за организацията на юбилейната година и председател на Папския съвет за евангелизация. В терапевтичния център се лекуват над 50 младежи. Папа Франциск е бил посрещнат много радушно от младежите, той е прегърнал и целунал всеки поотделно, след което е произнесъл кратка беседа и напътствие към тях - да проявяват кураж и смелост, да се откажат от това пристрастяване, вредно за здравето. Накрая ги благословил и им пожелал скорошно оздравяване.

+++ По нареждане на папата до колонадата на площад „Свети Петър“ е инсталiran малък лазарет за бездомници. Преди една година на същото място бяха инсталирани и душове за бездомниците. Всекидневно през лазарета и душовете преминават до 150 души.

+++ На 34 години е починала Мириам Уолду - служителка на рецепцията в папския дом „Света Марта“. Мириам е италианка от еритреен произход; тя била много уважавана от всички обитатели на папския дом, включително и от папата, който живее в него. Смъртта ѝ е настъпила вследствие на диабет. На ковчега ѝ папа Франциск се е помолил и положил букет от бели рози.

+++ Във връзка с предстоящата среща на младежите с папа Франциск в Полша кратките му съобщения в Туитър се проследяват всекидневно от над 26 милиона души, като най-много са на испански език - над 10 млн., на английски език - 8 млн., на италиански език - 3

млн., на португалски - 2 млн., и др.

+++ Папата е приел на частна аудиенция аржентинския президент Маурисио Макри. Срещата е била около 20 минути. Президентът е подарил на папата пончо - традиционна дреха, носена от аржентинските животновъди, както и двадесет компактдиска с аржентинска музика, между които и снимки с танци танго - сладостта на папата от младежките години. Светият отец е подарил на президента изящен медальон. Медалите спекулативно обяснили, че така кратката среща между двамата била заради някаква хладина. Президентът отговорил: „Аз почувствах, че това беше среща между двама стари познайници и приятели“. На въпроса кога папа Франциск ще посети родината си, президентът отговорил: „Скоро, но не тази година. Ще го посрещнем като герой - най-велик аржентинец. Цяла Аржентина разчита на него!“

+++ След закриването на световния евхаристичен конгрес в гр. Себу, Филипините, папа Франциск чрез видеопослане е съобщил на хилядите присъстващи, че следващият евхаристичен конгрес ще се проведе в Будапеща, столицата на Унгария. След 1938 г. Будапеща ще бъде за втори път домакин на това голямо събитие.

+++ Римският епископ е приел на частна аудиенция премиера на Източен Тимор Руи Мария де Араухо. Теми на половинчовия разговор били взаимоотношенията между двете страни, борбата срещу бедността, образоването, здравеопазването. След срещата премиерът и кардинал Паролин са подписали съвместен договор за по-близи двустранни отношения. В Азия освен Филипините и Източен Тимор е с предимно католическо население. От 1.2-милионното население над 1.1 милиона са католици. Католическата църква има изключителна заслуга за независимостта на Източен Тимор през 2002 г. След края на португалската колониална власт от 1975 г. до 1999 г. страната е завзета от Индонезия. Изключителна заслуга за постигане на независимостта има католическият епископ Карлос Филипе Хименес Бело, който през 1996 г. получава Нобеловата награда за мир.

+++ Информационната агенция Фидес е съобщила, че броят на католиците в световен мащаб се увеличава по-бързо от световното население. Между 2005 г. и 2014 г. броят им се е увеличил от 1.115 милиарда на 1.300 милиарда - увеличение с 14.1%, докато за същия период населението на света се е увеличило с 10.8%. Това нарастване се дължи предимно на африканския континент. А броят на католическите свещеници в Европа през 2014 г. се е намалил с 8%. От 2011 г. броят на семинаристите намалява навсякъде освен в Африка. Само в Европа те са намалели със 17.5% между 2005 г. и 2014 г. Намалява и броят на монахините - през 2014 г. те са 682 729, с 10% по-малко от 2005 г. Но особено бързо се увеличава броят на постоянните дякони - от 33 хиляди през 2005 г. до 45 хиляди през 2014 г., или с 33.5%. Най-бързо броят им расте в Европа и Америка.

+++ На 34 години е починала Мириам Уолду - служителка на рецепцията в папския дом „Света Марта“. Мириам е италианка от еритреен произход; тя била много уважавана от всички обитатели на папския дом, включително и от папата, който живее в него. Смъртта ѝ е настъпила вследствие на диабет. На ковчега ѝ папа Франциск се е помолил и положил букет от бели рози.

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

+++

(Продължава от миналия брой)

На Кръста Иисус изпитва много повече от страдание и болка: „Душата Ми е прескърбна до смърт“ (Мт. 26, 38), „Боже Мой, Боже Мой! Защо си Me оставил?“ (Мт. 27, 46). Той изживява по думите на Уилям Лоу „болезнен ужас на изгубената душа... действителността на вечната смърт“, Иисус преживява опита на духовната смърт. В този момент Той се отъждествява с цялото отчаяние и душевна болка на човечеството и това отъждествяване е много по-важно за нас, отколкото преживяната от Него физическа болка. Той остава човек до края, не се възползва от привилегията на Божественото Си естество.

Чувства се изоставен не само от хората, но и от Бог; в този момент на Кръста Иисус наистина преживява духовната смърт и отделянето от Бог. След това Той слезе в ада. Знаем, че адът не е място в пространството, а място в душата. Слизането в преизподнята означава, че Той е слязъл в дълбините на Божието отсъствие. Той напълно се отъждествява с цялата човешка болка и отчуждение в миналото, настоящето и бъдещето. Той я приема в Себе Си и така възприета, я изцелява. Няма друг път, по който Христос може да изцели болката, освен като я направи Своя собствена. Това е посланието на Кръста към всеки от нас. Колкото и далечно трябва да вървя през долината на смъртната сянка, аз никога не съм сам - имам спътник. И този спътник е не само истински човек като мен, но също и „Бог истинен от Бог истинен“. Смъртта на Кръста не е поражение, което след това някак си е поправено от Възкресението. Смъртта на Кръста е победа сама по себе си. Победа на страдащата любов над злото. Кръстът ни показва любовта, която е сила на като смъртта, дори по силна от нея (виж Песен на песните, 8, 6-7). Самото разпятие е победа, но на Велики петък победата е скрита, докато на сутринта на Великден тя е явна. Христос възкръсва от мъртвите и поради това повече няма смърт, дори и смъртта се изпъльва с Бог. Тъй като Христос е възкръснал, ние не трябва повече да се страхуваме от никаква тъмна зла сила в света, нищо не трябва и не може да спре радостта ни, защото пътят към нашето участие в троичната пълнота, към нашето обожение е отворен веднъж завинаги. Възкресението Христово е залог на нашето възкресение. Дори физическата смърт да съществува като неизбежен край на всяко земно творение, тя е само един преход, пасха към новия духовен живот в Бог, с Бог и чрез Бог в новото преобразено вечно

наше тяло на възкресението. А ето и цитат от свете Августин, където той отговаря на въпроса бил ли е Адам свободен от смъртта: „И тъй, тялото му не е било безсмъртно, в смисъл че изобщо не би могло да умре, защото такова е само духовното тяло, което ни е обещано с възкресението“ (De genesis ad litteram, lib. 6, 36/ PL 34, 354).

Така че да не се вайкаме по греха Адамов, а с радост да приемем благодатта на обожанието, дадена ни чрез Възкресението, но не без лично участие, усвоявайки дара чрез собствен подвиг, творейки в себе си подобие на Божие, следвайки на дело Христос.

Вече се спряхме върху

извечно Второто лице му отговаря: „Авва, Отче“ (Рим. 8,15), извечно Духът слага своя печат върху тази взаимност. В този божествен диалог ние самите влизаме чрез молитвата, откривайки себе си за Бог (за другия), за Неговото действие в нас. Откриваме, че сме въвлечени в разговор, който вече е започнал. Всеки от нас чува Бог Отец да му казва лично: „Ти си Моят Син възлюблен“, всички сме осиновени в Сина и синовния отговор „Авва, Отче“ - да бъде Твоята воля, чрез Светия Дух става лично наш. Както казва Владимир Лоски: „Няма избор извън избора между Троицата и ада“. Значи или решаваме да влезем в Троичната лю-

добие на Пресветата Троица. Аз няма да съм личност (prosopon), докато не застана на лице към другите, глейдайки ги и позволявайки да бъда гледан. Ще осъзнаем себе си като личност, а не просто като индивид само когато признана на другите качеството им на личности. Индивид и личност във все-кидневието често се употребяват като синоними, но в действителност между двета термина има същностна разлика. Етимологията на латинската дума „in dividus“ както и гръцкият еквивалент „a tomon“ означават „неделим“. Думата atom използваме и за най-малката неделима частица в материията. Та когато говорим за индивида,

Светата Троица отличава личността от индивида. Не индивидът, а личността е образ на Троицата. Като говорим за термини, трябва да кажем, че в гръцкия език съществува още една дума, която на български се превежда с личност, това е терминът „ипостас“.

Четвъртият вселенски събор, състоял се в град Халкидон през 451 г., говори за двете Христови естества (божествено и човешко), съединени „несъято и неразделно“ в едно лице (prosopon) и един ипостас (hypostasis), или на латински в един субект и в една персона. Макар и синоними, двета термина имат характерни нюанси и важни различия. И за двета термина - противно на днешното разбиране - е характерно, че не са насочени навътре като центрове на самосъзнание и психология на субекта, но предполагат среща, лицезрение, имат обективна отпратка, показвайки начина, по който личността се представя пред външния наблюдател. Като при prosopon акцентът е върху „социалната“ връзка с другия като определяща уникалността на съществуването. Докато ипостасът според Павел Евдокимов (стр. 95 във вече цитирания труд „Православието“) отразява аспекта на съществото като устремено отвъд своите предели - към Бог. Именно този втори аспект е решаващ за разбирането на богочовешкото измерение на личността. Ипостасът е излизане от пределите на само човешкото, от правияки се към трансцендентното, към Бог. „Зашо си чрез Него живеем, и се движим, и съществуваме“ (Деян. 17, 28). Човекът се самооткрива и създава личността си чрез размисъла за другото човешко същество (ниво prosopon), но той схваща цялата истина за себе си едва когато се издига до съзнанието, което Бог има за него. Едва във връзката с това Божествено „Ти“, открита в Христовата личност, нашата личност ще бъде доизградена по пътя на благодатта (ниво hypostasis). Както в ипостаса Христов Бог постигна пълното единение на божествената и човешката природа, така и целта на човека - по думите на свети Максим Изповедник - е в личността си „да съедини чрез любовта тварната и нетварната природа, показвайки ги в единство и тъждественост чрез приемането на благодатта“. По този начин от човешката личност prosopon се преминава в „ипостас“, в личността на обожествено човешко същество. Връщайки се към иконата на Рубльов, в нея виждаме картичен израз на всички тези аспекти на Троичната любов, за които говорихме досега.

Ако разгледаме първо разположението на трите глави, рамене, ръце и крака, линии на одеждите, ще забележим в иконата като цяло една кръгост. Ако разгледаме първо разположението на трите глави, рамене, ръце и крака, линии на одеждите, ще забележим в иконата като цяло една кръгост. Ако разгледаме първо разположението на трите глави, рамене, ръце и крака, линии на одеждите, ще забележим в иконата като цяло една кръгост.

Образи и първообрази на Христовата смърт и възкресение

„Възкресение“
Манастир „Свети Дионисий“,
Атон, Гърция, 1547 г.

бов, в себеотдаването и връзката с другия, или оставаме отвън, избирайки самотния егоизъм и самодостатъчност, т.е. изборът е между живот с Бог или без Бог, избор между вечния живот и вечната смърт.

Троичното общение ни се представя в Рубльовата икона като взаимна връзка между три лица или личности. Гръцката дума за личност „prosopon“ се състои от „pros“ - срещу, и „opsis“ - лице, и означава буквально „да стоим с лице към“. Тъй като Божието битие ни се открива във взаимоотношение, то и човешката личност по Божий образ също се разкрива във взаимоотношенията. Джон Макмъри отбележава, че като личности ние сме това, което сме само в отношение с други личности, значи „Аз“ има нужда от „Ти“, за да бъде себе си. Мога да бъда напълно личност само ако се съотнасям с другите по-

имаме предвид човешкото същество извън всички останали в неговата неделимост, в неговото - така да се каже - същество като съперник на другите. Когато говорим за личност или на латински persona, имаме предвид човешкото същество във взаимоотношение, общение, съработничество. Ако гръцкият термин за личност prosopon ни говори за съ-зиране, лице с лице, то латинският еквивалент persona произлиза от „personare“ в превод на български „да звучиш“, т.е. позволява ни съ-звукение, общение на взаимно звучене. Нашите взаимоотношения ни правят личности. Една личност е възможна само когато са възможни останалите, само когато светът е споделен. По този начин персонализът е пълната противоположност на индивидуализма. Именно общуването по подобие на общуването на лицата на

Отец Петко ВЪЛОВ
(Следва)

Да размислим върху изповедта... Как?

Днес, когато се говори за учение, всеки, който има дори минимален опит, веднага мисли за училищни наръчници, които наскоро или отдавна е трябвало да изучава, за да подготви задължителните си изпити. Ако става дума за подобно изучаване на тайнствата, който има опит, веднага се сеща за тежките трактати или поне за малкия катехизис, запомнен наизуст, който не е нищо друго освен една опростена версия на тези трактати. Богословските училища - на което и даса ниво - са винаги училища и като такива винаги прилагат към този ефикасен дидактичен инструмент, който са именно наръчниците.

Един поглед в миналото ни открива, че едва от началото на второто хилядолетие мястото, където се кове и преподава общо богословие, включително и богословие на тайнствата, е училището. Там върху банките в залата учениците слушат с внимание; там учителят от катедрата излага и обяснява параграфите за начина на вяра (*lex credendi*), излагайки тайната, доколкото максимално е успял да я разбере чрез своето разсъждение. И тъй, доколкото е изучавано в училището, учениците, когато са в църква и се молят, се сещат за това, което са научили, и после се молят, защото е съвсем естествено - първо се учат и после се молят, молят се с мярката, с която са учили, молят се, както са се учили.

В първото хилядолетие на християнството нещата обаче не са били в този ред. Тогава епископът е бил този, който въвеждал вярващите в разбирането на тайнствата. През октавата на Пасха той събирал новопокръстените (неофити), т.e. младите дъръвчета, току-що покълнали за вярата, и ги събирал в църквата, тъй като това е мястото на неговото обучение. Ако желаем да придобием представа за тогавашната методология, нека си представим, че влизаме в Миланска катедрала, където свети Амвросий пояснява тайнствата на новопокръстените, които току-що са получили кръщене в ноцта на Пасха. Типично за това динамично богословие е продължителното изложение на обредния момент, което е обяснение преди богословския факт.

Обяснявайки тайнството Евхаристия в четвъртия ден от октавата, Амвросий Медиолански прилага към своята педагогическа привързаност с един въпрос, на който сам той ще отговори. Той казва така: „Искаш да знаеш по какъв начин се освещава с небесни слова? Обърни внимание на думите, които свещеникът казва:...“ (*De sacramentis* 4, 21). В този момент не се захваща с един теоретичен разговор, несмилаем дори за една търпелива

публика. Предпочитайки да цитира един текст, известен на всички, той възпроизвежда централната част на евхаристичната молитва, т.e. тази, която започва от прошението за трансформирането (преосвещаването) на даровете в свещено тяло, до прошението за нашето трансформиране в църковно тяло - две прошения, които в този амброзиански фрагмент на римския канон включват установителните думи и анамнезата след тях. С други думи, на въпроса „Какво е Евхаристията?“ свети Амвросий отговаря с риторичен въпрос, който въсъщност е едно потвърждение: „Че кого трябва да питаме, ако не самата молитва, с която Църквата извършва Евхаристията?“. Освен всичко друго точно това е учението на събора, когато приканва вярващите да участват в литургичното действие, отдавайки внимание на тайната, която се извършва „*per ritus et preces*“, т.e. „чрез обреди и молитви“ (*Sacrosanctum Concilium*, 48).

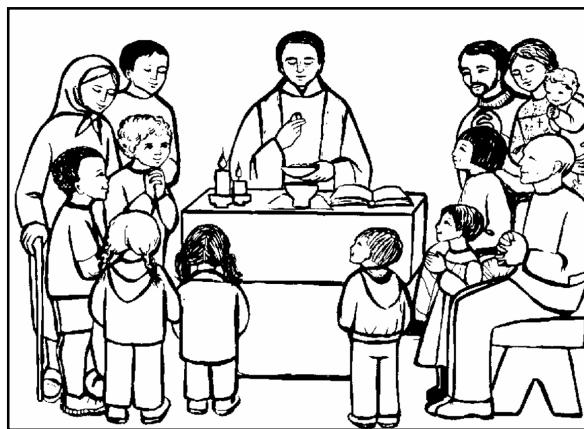
С една дума, отците на Църквата изучават тайнствата чрез обреда и тръгвайки от обреда. Още повече че учителите обичат да се определят като *mistagoghi*, защото - както посочва етимологията на определението - се грижат да „водят“ (на гр. *ágo*) вярващите към молитвеното разбиране на „тайните“ (на гр. *mysteria*), т.e. на тайнствата. В отношение към сакраменталното богословие първо се молят, а след това вярват, молят се, за да повярват, молят се, за да знаят как и какво трябва да вярват. Въсъщност молитвената норма (*lex orandi*) е застанала на катедрата, за да каже на всички какво нещо са тайнствата.

Този е пътят, който се стремим да преминем. Следователно няма да търсим една училищна систематичност, та да разберем от нея какво се мисли за Изповедта. Първо желаем да изследваме системата, използвана в Църквата, което ще рече тези молитви, с които Източната и Западната църк-

ва отслужват тайнството. Следователно ще влезем в училището на Църквата в молитва, за да чуем от нейните уста как тя разбира тайнството на оправдението на тези слабости, които налагат нашия кръщлен живот да продължи с промяна на тоналност и ритъм.

ОБОБЩЕНИЕ

- За да разберат тайнствата, богословите от първото хилядолетие действаха в училището на „Църквата, която се моли“ (*Lex orandi*): първо се молят, а след това вярват, молят се, за да могат да повярват, молят се, за да знаят как и какво трябва да вярват.
- За да разберат тайнствата, богословите от второто хилядолетие предпочитат да действат в училището на

„Църквата, която изучава“ (*Lex credendi*): първо учат, а после се молят, молят се в мярката, с която са учили, молят се, както са се учили.

• Подтиквайки вярващите да разберат литургичното действие „чрез обреди и молитви“, конституцията *Sacrosanctum Concilium* декларира превъзходството на мистагогичния метод пред методологията на ясните и точни идеи.

• На въпроса „Искаш да знаеш какво е Евхаристия?“ свети Амвросий Медиолански отговаря с риторичен въпрос: „Че кого ще попиташ, ако не тази молитва, с която отвека Църквата отслужва Евхаристия?“

• Вдъхновявайки се от методологията на свети Амвросий, за да знаеш какво е изповедта, не остава друго да се прави, освен да се запитат молитвите, с които Църквите от Изток и от Запад отслужват тайнството.

Чезаре ДЖИРАУДО

Из книгата „Да изповядаш греховете и да изповядаш Господ“
(Следва)

Хилядолетен юбилей

От стр. I

ските католици - независимо от пол, възраст, образование и социално положение, както и всички наши сънародници, които пожелаят, да отправят своите въпроси по актуални проблеми от областта на живота и вярата на адреса на вестник „Истина-Veritas“ до 30 юни. Те ще бъдат прегледани от експертна комисия от богослови и учени от различни хуманитарни специалности, която ще избере същностните от тях, за да бъдат изпратени на Негово Светейшество папа Франциск.

Днес, в началото на новото хилядолетие, повече от всяка година е нужен морален авторитет. Нека отново ние, българите, свържем историята с настоящето, за да намерим верния път към бъдещето.

ИНИЦИАТИВЕН КОМИТЕТ

Милосърдната любов в действие

В град Торино, област Пиемонт на Северна Италия, се намира малкият дом на Божието милосърдие, известен още като „Котоленко“ - на името на основателя си свети Йосиф Бенедикт Котоленко (1786-1842). Домът от своето основаване на 27 април 1832 г. до днес е като пулсиращо сърце на безрайната Божия любов, щедра към всички човеци, особено към най-нуждаещите се в лицето на болните, сираците, възрастните и всички хора, социално изключени от обществото. Свети Йосиф Котоленко е преживял трагичните събития след Френската революция, съпроводени с много страдания, болести и нищета, и озарен от Провидението, създава малкия дом на Божието милосърдие, който от тогава до днес се е разраснал в един своеобразен град в града (той има площ от 100 000 кв. м, над 200 легла и около 600 сестри и братя от създадената конгрегация на свети Йосиф Котоленко, а като прибавим и близо 1200 доброволци - отделно от лекарския персонал, - всички можем да си представим за какво мащабно дело на милосърдната любов иде реч. Папа Бенедикт XVI в своята енциклика *Deus Caritas est* сочи този светец като един от най-светилите примери за социална милосърдна любов към всички хора с добра воля. Не случайно още с постъпването си във висшата Римска семинария всеки семинарист е призован да даде свидетелство за своята любов към близния, като живее и работи две седмици в този Дом на милосърдието „Котоленко“. И аз, като постъпих в тази семинария на 30 август 2003 г., бях уведомен, че заедно с всички нови семинаристи ще бъда в Торино, в „Котоленко“, за служение от две седмици. Посрещнах това известие с известно притеснение - как ще се справя, дали ще мога да дам това, което се очаква от мен; от друга страна, трудностите с новата среда в Италия допълнително подклаждаха моите притеснения, но след като представих всичко това на Бог в личната си молитва, почувствах едно силно желание в душата ми да отида и да служа на болните, защото знаех, че не отивам сам, Иисус е Този, Който ме води, заедно с целия ни нов клас от семинаристи, със свещениците и с всички братя и сестри, които щях да намеря там. И така, след дълго пътуване с влак от Рим до Торино, се озовах в малкия дом на Божието провидение, който отвън плаши с високите си стущени стени, но когато влезеш вътре, пред очите ти се открива

Отец Койчо ДИМОВ,
енорийски свещеник
на енория „Свети Йосиф“
в с. Бърдарски геран
и на енория „Успение
Богородично“ във Враца

„Каритас“ - едно човешко семейство

В грижа за наркозависимите

За хора, зависими от психоактивни вещества, от 1999 г. в София функционира Мобилен център за работа на терен към „Каритас“ - София. Сътрудниците към центъра посещават местата, на които обичайно се събират наркозависими хора, и им предоставят първична медицинска помощ - анонимно изследване за кръвно преносими инфекции, консултации за възможностите и начините за лечение, консултиране на родители и приятели на зависимите. Общо за 2015 г. през мобилен кабинет са регистрирани 2283 посещения. От тях 1757 на мъже и 526 на жени. Случаите на хора под 18 г., използвали услугите на мобилен кабинет, са 93.

Екипът към мобилен кабинет се състои от четирима души: Владимир Димитров - социален работник и ръководител на екипа, Таня Бенчева - медицинска сестра, Димитрина Маркова - психолог, и Милчо Иванов - шофьор, който е и бивш фелдшер. Четиримата са съпреживели мъките на стотици съдби. Когато говорим с тях за наркозависимите, очите им се наслъзват, а в сълзите им пробляват и болка, и съпричастност към чудната болка, и непоколебима вяра, че даряват надежда и мотивация за живот на едни хора не просто „болни“, а изгубили смисъла в живота. И това е толкова естествено, защото „Каритас“ е винаги там - в покрайнините на света, където надеждата и смисълът първи са избягали от мизерията и липсата на перспективи.

Повечето от хората, за които сътрудниците към мобилен център на „Каритас“ - София, полагат грижи, са бедни, с изключително нисък социален статус, с тежък здравен соматичен статус, употребяват психоактивни вещества (голяма част от тях повече от едно), някои комбинират и наркотики с алкохол. Немалка част се лекуват в метадонови програми. Друга част въобще не приявяват до лечение. Голям е броят на хората, които са представители на малцинствените групи. Повечето са във възрастовата граница 25-45 години, но има и представители на възраст под 18 години. Екипът е помогал на деца на 10-11-годишна възраст, които са били и все още са в много тежко положение - изоставени от родители си, живеещи на улици, употребяващи повече от един наркотик. Макар и рядко, но сред зависимите има и хора над 60 години.

Владимир, ръководителят на екипа, ни разказва за един

за съжаление от нередките случаи от всекидневната им работа: „Мария е на 20 години. Родена е в един от най-бедните квартали в покрайнините на София. Има 5 братя и сестри. Почти не познава баща си. Дълго време живее с майка си в къща, направена от подръчни материали. Започва да употребява психоактивни вещества още на 10-годишна възраст. Отначало дишала лепило. Опитва почти всички видове наркотици, предлагани на улици. Най-често употребява хероин интравенозно. От около три години се лекува в метадонова програма. В края на миналата година умира майка ѝ и Мария заживява на улици с един от по-малките братя. Спят в изоставени къщи или под мостове. През зимата ѝ съдействахме да бъде настанена в дом за временно настаняване за максимално възможния срок от три месеца. След това Мария отново се върна на улици. Поради многото соматични заболявания тя има нужда от специализирана лекарска намеса. Ние правим всичко възможно да получи необходимото лечение.“

На въпроса: „Какво се очак-

и остават изолирани социално, което ги връща отново там, в общността, в която те са свикнали, и рецидивът е налице“, разказва Димитрина.

Тя работи в мобилен център към „Каритас“ - София, вече 10 години. Като психолог нейната работа се състои в това да разговаря със зависимите за проблема, който всеки има. Тя подпомага процеса на вземане на решение, на търсене на пътища за справяне с проблема, евентуално търсят заедно и личностни качества у зависимия, които биха му помогнали или попречили в осъществяването на целта. А целта всеки сам поставя за себе си.

За хората, с които всекидневно се среща, Димитрина споделя: „Това са човешки съдби. Всяка от тях няма как да не те трогне, да не те вземе със себе си и да не те накара да дадеш всичко от себе си. За да разберат тези хора, че не са сами, че има някой, който ги разбира, някой, който ги подкрепя, някой, който е готов да им подаде ръка. А в много случаи собствените им семейства за съжаление ги няма. Те или са ги игнорирани заради проблема, или отдавна са ги

ва от институциите да направят за наркозависимите?“, сътрудниците към мобилен център реагират повече от емоционално: „Лошото е, че грижата за тях трябва да е комплексна и трябва да е координирана между всички институции и организации, които се занимават с тях. Ето например от болницата в Суходол излизат детоксикирани младежи и девойки, след това обаче няма програми, които да са безплатни за социализация и рехабилитация на зависимостите. Става дума за това да бъдат обучавани как да си търсят работа, как да се държат на интервю, да се профилират в някаква дейност. Неща, които са важни, защото тези хора са били дълги години извън социума и са живели само в тяхната среда от наркозависими. След Суходол те опитват да си намерят работа, но обикновено не успяват

изоставили по други причини. Има случаи да са заедно, но просто чисто физически пребивават на едно място, без да общуват помежду си“.

За всеки от четиримата членове на мобилен кабинет работата в „Каритас“ не е просто работа с фиксирано работно време. Таня Бенчева, медицинският сътрудник, споделя: „Работата ми е свързана с медицински грижи - вземам кръв, обработвам и превързвам рани, абсцеси. Докато правя всичко това, съпреживявам историята на човека и изразявам отношението си с усмивка, поглед, чувство, така че той да усети моята подкрепа. Има дни, в които историята на някой ми е останала повече в сърцето и вечер, като се прибера във къщи, си мисля за него и се надявам всичко да бъде наред. За мен един ден е ползотворен, когато след като се прибера, сърцето ми е още в работата“.

Живот в периферията

За тях се говори рядко. Те почти никога не са тема в новините освен ако не е „топ тема“ на криминалната хроника. За тях обикновено се говори в трето лице освен ако за зла беда не се окажат част от семейството. Тогава вече наистина боли за тях, за тези предимно млади хора, които вече изгубили нишката на смисъла, са се оплели във веригите на наркотиците. Те - това са наркозависимите. Обре-

ченни на живот в периферията. Периферията, около която държавата е сложила невидими прегради чрез липсата на работещи закони и на взаимодействие между институциите. Резултатът е: ТЕ - наркозависимите, загиват много по-често от липсата на помощ при лечението на различни гангриди например, защото 99% от тях нямат здравни осигуровки, отколкото от свръхдоза.

„Каритас“ в България

По случай 1 март деца от два втори класа на ОУ „Христо Ботев“ - гр. Раковски, заедно със своята преподавателка гостуваха в офиса на „Каритас Витания“ и Центъра за домашни грижи на „Каритас“ в гр. Раковски. Те дариха изработени от тях мартеници както и 65,40 лв. - suma, събрата от продажбата на техническите произведения. С този свой жест децата изразиха желание да зарадват възрастните хора, като внесат топлина и радост във всекидневието им.

Светостта бе акцентът на духовната беседа, която се проведе на 17 март за служителите на „Каритас“ - Русе. Духовен наставник бе отец Ярослав, енорийски свещеник в Плевен и Асеново. Той и сестра Франческа от енория Свищов гостуваха в центъра за деца и младежи с увреждания „Милосърдие“ (Русе), където разговаряха със служителите за отдаността, свързана с работата в „Каритас“, и мисията доброто да бъде предаде-

но на близкия.

По време на „София филм фест“ през март като част от документалната програма на фестиваля беше прожектиран филмът „Добрият самарянин“, представящ дейността на приятата за бездомни хора към „Каритас“ - Русе.

Към мрежата на „Каритас“ - София, се присъединиха четири нови дългосрочни доброволци. Те идват от Турция, Хърватия и Австрия и ще се включат в дейности на „Каритас“ - София, насочени към деца и бежанци.

Централните за подкрепа на деца и семейства към „Каритас“ - София, реализиращи дейности в София и Кукулен, както и сътрудници на „Каритас“ - Бургас, бяха отличени в конкурса „Промяната“, която искаше да бъда“. Организатор на конкурса бе международната неправителствена организация Junior Chamber International, а поводът - 100-годишнината от нейното основаване.

Страницата подготви „Каритас България“

Може да подкрепите хората, зависими от психоактивни вещества, като направите дарение по банков път по следната сметка:

**Първа инвестиционна банка
IBAN: BG37 FINV 9150 12BG N08K MX
BIC: FINVBGSF**

**Основание за плащане: Наркозависими
Титуляр на сметката: Каритас България**

За повече информация

може да се свържете

с „Каритас България“:

caritas@caritas.bg, тел.: 02 944 18 58.

Благодарим ви, че помагаме заедно на хората в нужда!

Освещаване на катедралния храм „Успение Богородично“

На 20 март 2016 г. кардинал Пиетро Паролин - държавен секретар на Ватикан, освети катедралния храм „Успение Богородично“.

Строежът на храма започва през 1922 г., а е благословен на 28 август 1924 г. Близо десетдесет години черквата не е осветена, защото липсва каменен олтар с вградени мощи. Сега в олтара са вградени мощите на 14 светци и блажени: Дасий Доростолски, Йосафат Кунцевич, Викентий от Паола, Дон Боско, блажена Целина Божецка, блажен Теодор Ромжа, две кармилитки - Малката свeta Тереза и блажена Елисавета на Света Троица, на четиримата български мъченици и не на последно място на свети Иоан ХХIII и свети Иоан-Павел II. Когато идва за първи път в България като апостолически делегат през април 1925 г., архиепископ Ронкали - бъдещият Иоан ХХIII, отсяда точно в този храм за около една година, а папа Иоан-Павел II го посети на 25 май 2002 г. Днес храмът е поч-

ти изцяло обновен и изписан благодарение на благодетели от Църквата.

В проповедта си епископ Христо се обърна към всички и припомни най-вече да не забравяме, че ние сме живият храм Божи. Кардиналът сподели радостта си от това посещение и изрази близостта на Божия народ чрез времето на историята и духовното общение, призова да задълбочим вярата си, окуражавайки ни да оставим сърцата

Кардинал Пиетро Паролин в България

си отворени към всички свои братя.

Тържествената литургия по освещаването бе отслужена от монс. Христо Пройков - апостолически екзарх и председател на Епископската конференция на Католическата църква в България, заедно с монс. Анселмо Гуидо Пекорари - апостолически нунций в България, монс. Георги Йовчев - епископ на Софийско-

[На стр. 9](#)

Религията е фундамент в човешкия живот

ряните, пристигнали от цяла България. Епископ Петко Христов покани папа Франциск в България и пледира настоятелно и скромно Негово Светейшество, като дойде в България, да посети непременно така обичаната „периферия“, в случая Никополска епархия, много ощетена спрямо София и Пловдив. След литургията кардиналът с радост чу думите на отец Ярослав Бабик, който го поздрави от името на богоизвестните в България, като направи картина на многообразното присъствие на духовенството у нас. Държавният секретар със задоволство установи общението между клира, като с игра на думи на италиански изрази превъзходството на общинето пред събранието (com-unione и ri-unione). Последва скромно „агапе“ със сан-

[На стр. 10](#)

Празник на Божията любов и благоволение

Да се освети храм е тържество. Особено голям е празникът за Божия обител, която съществува повече от 90 години. Ритуалът е строго регламентиран според църковните канони. Той изисква престолът на храма да се помаже със свето миро, да се измие с „кърщенла вода“ и да се положи там частица от свети мощи, след което да се помаже и поръси целият храм. Най-вероятно тези подробности както и високопоставените гости биха били акцентите за репортер от водеща медиа.

Обаче за нас, католиците от източен обред, изживяното на 20 март 2016 г. бе по-дълбоко и по-вълнуващо. Катедралният храм „Успение Богородично“ за мнозина е мястото, в което сме получили светите тай-

ства, открили сме красотата в общуването с Бог и сме създали здрави приятелства. Днес в тази обител продължаваме да разпалваме огъня на любовта между нас и Бог. Тази черква, построена началото на 20-те години на миналия век, е получила своето благословение, но до този момент не е била осветена. В историята има много трудни моменти, но има и светли страници. Освещаването ѝ вече е част от тази красива и светла история, която продължава да се твори всеки ден.

Голямото събитие на 20 март уважи кардинал Пиетро Паролин, който бе на официално посещение в страната по покана на Католическата цър-

[На стр. 10](#)

Светилището като дом на Мария и знак на християнската надежда

От стр. 1

се забравя, а се възпоменава; настоящето, което е присъствие и действие на Бог; и бъдещето, което е пълно с надежда за Божието обещание. Всеки от нас влиза като поклонник в едно светилище, като това е също влизане в нашата история и живот - възпоменение на миналото ни, преглед на настоящето и пророчество за бъдещето. Поклонникът пристъпва прага на едно светилище, за да благодад-

ри на Бог, да се срещне и общува с Него, да открие и приеме смисъла на своето съществуване - ние не сме на този свят да живеем и да умрем, а сме създадени от Бог, за да живеем и победим съртта чрез Пасхалната победа на Христос.

Първата, която е победила съртта и греха, е Непорочната Дева Мария, която е живото светилище на Божието слово, станало път. Духовната майка на изкуплението човечество е наша спътница през земното ни поклонничество към Небесния Йерусалим. Тя е винаги праща от Небето, от Бог, за да припомни на човечите последната истина - тази за смисъла на живота и нашето вечно Отчество. Изминаха почти сто години от яв-

ленията на Непорочната Дева във Фатима, които белязаха живота на Църквата и на цялото човечество. Когато човекът пожела да затвори вратата на Бог, Небето отвори един прозорец на надеждата - Дева Мария, която идва да ни подсили вярата, да ни подхрани любовта и да ни утвърди в благата надежда. Фатима е дом на Мария, където поклонникът отива да говори с нея, но също и да ликува от радост поради нейното присъствие. Преди 20 години нашите скъпи епископи посветиха и нашето отечество на Непорочното сърце на Фатимската Дева и за това кратко време колко много благодати и утеше сме получили от отвореното Небе! Изграждането на черквата на Дева Мария от Фатима в Пле-

вен е един сигурен знак за благоволението на Светата майка, а сега, в навечерието на двадесетгодишнината от посвещаването на България на Непорочното й сърце, ще имаме радостта да посветим завинаги на нея храма в Плевен като светилище на Фатимската Богородица в България. Изпълнени сме с трепет и вълнение от този Божи дар, с радост и надежда от присъствието на Майката Божия сред нас, като в същото време же-

ляем да посвещаваме себе си, нашите семейства, целия си живот на нея и чрез покаянието да изминем пътя на помирение с Бог, да намерим щастие от Божията милост и да продължим с още по-ревностна вяра като чеда на Църквата и на Дева Мария, чието непорочно сърце пулсира и гори от любов към нас, защото отразява любовта на Пресветото Исусово Сърце.

**Отец Койчо ДИМОВ,
еворийски свещеник**

На 2 март делегация от католическата енория „Дева Мария от Фатима“ от Плевен беше приета на генералната аудиенция от папа Франциск. Той благослови статуята, икони и жители на Плевен. Също така папа Франциск отправи поздрав по повод обявяването на католически храм „Дева Мария от Фатима“ в Плевен за епархиально светилище. Тържеството за обявяването ще се състои на 14 май в присъствието на специалния пратеник от Ватикан архиепископ Пиеро Марини. Б.

Преподобни Йосиф Песнописец

Преподобният Йосиф се родил на остров Сицилия в началото на IX в. Родителите му били благочестиви хора. Те дали добро образование на своя син, който още от малък придобил високи добродетели и напреднал в изучаване на Свещеното писание. Бил още дете, когато родината му била нападната от врагове и за да се спаси, цялото семейство избягало от Сицилия и се преселило в Пелопонес (Южна Гърция). А младият Йосиф отишъл в Солун, където постъпил в манастир.

По това време животът на Христовата църква на Изток бил смутен от ереста на иконоборците. След кратко затишаващо гонението било отново възстановено през първата половина на IX в. от императорите Лъв V Армянин (813-820 г.) и Теофил (829-842 г.).

Свети Григорий Декаполит, отивайки в Цариград, за да подкрепи духа на тамошните християни, помолил игумена на манастира да пусне с него Йосиф. Като пристигнали в Цариград, свети Григорий и Йосиф, облечени в непробиващата броня на вярата, по площади, улици и по домове съветвали християните да не слушат лъжливото учение на лукавите ереци, а да се придържат към древното учение на Църквата.

Свети Григорий решил да изпрати Йосиф в Рим при папа Лъв III с молба за помощ. Монахът се качил на един кораб и отплавал за Рим. Но в морето корабът бил спрян, Йосиф бил заловен и затворен в тъмница на остров Крит. Там имало и много други затворници. Ерециите се отнасяли много строго към тях. Някои, като не могли да понесат лишенията и страданията, започнали да падат духом. Ободрени от думите на Йосиф, затворниците търпеливо понасяли страданията, а които били осъдени на смърт,

4 април

я посрещали без страх. Между затворниците имало и един епископ. Търд бил той във вярата си и отдавал благоговейна почит на светите икони. Но заради високия си ранг бил подложен на непонесими мъчения. Като не могъл да търпи повече, започнал да се колебае дали да се съгласи с ерециите, за да се освободи от мъченията. Йосиф забелязал това и със сълзи на очите го молел и съветвал да победи съмнението и да умре за Христовата икона, както е готов да умре за самия Христос. Думите на Йосиф били толкова убедителни, че епископът се разкаял за своето малодушие и с мъжество приел мъченическата смърт.

Цели шест години престоял Йосиф в тъмницата. След това заминал за Цариград, но там с огорчение узнал, че свети Григорий Декаполит не е вече жив. Йосиф построил черква на името на свети Николай, пренесъл в нея тялото на свети Григорий, а наблизо издигнал и манастир, в който скоро се събрали много монаси.

Още когато бил в Солун, Йосиф получил от благочестив човек частичка от светите мощи на апостол Варнава. Той пазел тази придобивка като голямо съкровище. Съградил храм в памет на апостол Варнава, в който поставил мощите му. Йосиф много искал да състави и хвалебна пе-

сен за апостола, та празникът му да се чества по-тържествено. В навечерието на празника Йосиф, уединен в килията си, продължително и съсредоточено се молел Бог да му даде премъдрост, за да може достойно да възвхвали апостола. Същата нощ му се явил апостолът, подал му Евангелието и казал: „Да те благослови всевишната Божия десница и от езика ти да потекат водите на небесната премъдрост; Дух Свети да пребъдва

ператор Теофил (829-842 г.). Гонението срещу православните започнало с нова сила. Йосиф се явил непоколебим защитник на учението на Църквата и затова бил заточен в Херсон, където останал до смъртта на императора. Императрица Теодора, която управлявала вместо малолетния си син Михаил III, върнала Йосиф в Цариград, а патриарх Игнатий му дал висока служба в Църквата. След няколко години обаче той пак трябвало да поеме трудния път на заточението.

Знатният велможа Варда, брат на императрицата Теодора, се развел с жена си и се оженил за близка своя роднина, като с това нарушил църковните канони. Както някога свети Йоан Предтеча изобличил Ирод, загдете се оженил за братовата си жена, така сега преподобни Йосиф изобличил Варда за беззаконната му постыпка. Това озлобило всесилния Варда и той изпратил на заточение Йосиф и патриарх Игнатий.

Когато по-късно на византийския престол се възкачили Василий Македонянин (867-886 г.), преподобният Йосиф отново бил върнат от заточението. Последните дни от живота си той прекарал в Цариград, обичан и уважаван от всички.

Доживял дълбока старост, преподобни Йосиф насын бил известен от Бог за близката си смърт. И наистина, той скоро заболял и спокойно очаквал края на земния си живот.

„Благодаря Ти, Господи, Бог мой - шепнал той в последния си час, - че си ме пазил под сянката на Своите крила през всички дни на живота ми. Запази докрай душата ми. Запази Своето стадо и запази до свършката на света онова, която е сътворила Твоята десница. Бъди помощник на Твоята Църква и я запази в мир и спокойствие навеки.“

След молитвата преподобни Йосиф се причести, благословил всички, които били при него, и тихо предал душата си на Бог. В същия час, когато починал преподобни Йосиф, един от неговите приятели, който в това време не бил при него, се удостоил с чудно видение. Както седял в стаята си, чул глас, който му казал: „Излез вън и виж чудните Божии тайни“. Той излязъл навън и видял на небето необикновено сияние. В голям светъл кръг били наредени апостолите, мъчениците, пророците и светителите, а сред тях била пресвета Дева Богородица. Всички те се събрали да посрещнат душата, която заминавала от земята. На въпроса: „Чия е тая душа, която се е удостоила с такава голяма чест?“, същият глас отговорил: „Това е чистата душа на преподобни Йосиф Песнописец, който бе надарен с благодатта на Свети Дух - да подражава живота на апостолите и мъчениците и да възвхвали делата им с възстановени духовни песни. Затова сега те с чест посрещат неговата душа“.

И досега вярващите слушат съставените от преподобни Йосиф Песнописец химни и се наслаждават на чудната поезия, с която той е възвхвалил подвизите и делата на Божиите угодници.

Из „Жития на светите“

Пакистанска журналистка Сабатина Джеймс: С бежанците в Европа нахлуват и радикални исламисти

Пакистанска журналистка и противничка на ислама Сабатина Джеймс остро критикува германската бежанска политика и я нарича „лекомислена и безразсъдна“. „Изправени сме пред една рискова сексуална и расова ситуация в страната, увеличаваме враговете на нашата демокрация и се учудваме на неща, подобни на сексуалното посегателство в Къолн. С бежанците в Германия нахлуват и радикални исламисти. Разновидният исламизъм не е демократичен, а западният свят не разбира това. Христос и християнството осъждат насилието и проповядват милостърдие, любов към близния, докато Мохамед и исламът проповядват и прилагат насилие.“ Сабатина

Джеймс е родена през 1982 г. в Пакистан. На 10-годишна възраст емигрира с родители си в Австрия. За да я „предпазят“ от „западния начин и стил на живот“, родителите я изпращат в духовно училище в Пакистан да изучава Корана. На 14-годишна възраст Сабатина се омъжва за свой братовчед, взема самолета и се връща в Европа. Приема католическата вяра и се скрива. Баща ѝ и един мюсюлмански духовник я оставят на смърт. Тя основава организацията „Равноправие на мюсюлманските жени“. Живее в Германия с фалшиво име и под закрилата на полицията.

Петър КОЧУМОВ,
по „Kathpress“

Павликяни и павликянство в българските земи

В края на отминалата 2015 г. издателство „Парадигма“ - София, издаде поредната си книга с интригуващото заглавие „Павликяни и павликянство в българските земи“. Автор е университетската преподавателка в Пловдивския университет „Паисий Хиландарски“ Донка Кирчева - Радева, доктор по история и философия.

За авторитетното издателство „Парадигма“ тази книга е обичайно издание, но заглавието, избрано като тема от д-р Радева, е първо по рода си като задълбочен научен труд. Авторката извършва многогодишни изследвания на документи и исторически извори, обхващащи дълъг период от VII до XVII в.; в своите търсения тя се е докоснala до съмните начало на нашето ново

летоброене - времето на раждането и смъртта на Иисус Христос. Тя проследява живота и мисията на апостол Павел. От д-р Радева читателят узнаява: „Апостол Павел, mặcар да не е бил измежду учениците на Христос в земния му път, той е прият като родоначалник на павликянството“.

Тази книга следва пътя на павликянството от Мала Азия през Балканите до Сицилия. За българските земи авторката е посветила отделна глава с наименованията на географските области и селища - с тогавашните наименования и днешните, като е отделено по-специално внимание на Никополски санджак (по някогашното турско административно деление). В текст и таблици са посочени селищата, къщите, етнотъркото, броят на жителите, в това число павликяни. Споменати са епископите, чиито док-

лади до Рим внасят яснота за живота на павликяните в Ореш, Белене, Петокладенци, Долно Лъжене, Горно Лъжене, Одърне и др., които отдавна са престанали да са павликянски. Д-р Радева не е пропуснала и село Трънчовица, където е нейният родов корен. В отделна кратка справка от 1986 г. чете името на хората от Трънчовица с посочена година на раждане и завършено образование, за актуална информация по техни спомени.

Донка Йозова Кирчева - Радева е завършила Софийския университет „Свети Климент Охридски“, специалност „История и философия“. Автор е на множество публикации в сферата на етнологията, българските средновековни ереци, историческото моделиране и методиката на преподаване на историята.

Никола Караджов

Светецът е роден през 1033 г. в Аоста, Пиемонт. Около 1060 г. се посвещава на монашеския живот в бенедиктинския манастир в Бек, Нормандия. През 1063 г. става негов приор, а през 1078 г. - негов абат. Когато умира учителят му Ланфранк, Ансем е избран през 1093 г. на негово място за архиепископ на Кентърбъри и съответно примас на Англия. Заради подкрепата му на папа Урбан II и активното му участие в спора между папата и кралете относно пълномощията на духовната и светската власт Ансем си спечелва враждебността на кралете Вилхелм Завоевателя и Хенри I, но това не го притеснява да

Ансем КЕНТЪРБЪРИЙСКИ

ГЛАВА XII
Дали е подобаващо
за Бог да оправдава греха
просто от милосърдие
и без всякакво дължимо
възмездие

A: - Нека се върнем назад и да видим дали е подобаващо за Бог да оправдава греха просто от милосърдие, без да изиска каквото и да е възмездие за накъренената Си чест.

B: - Не виждам защо да е подобаващо.

A: - Да оправди греха по този начин не значи нищо друго, освен да не накаже за него. Тъй като обаче да се вмести в правилния порядък грехът, за който не е дадено удовлетворение, означава той да бъде наказан, тогава, ако не се накаже, той се оправдава по нереден начин.

B: - Това, което казваш, е разумно.

A: - Неподобаващо е обаче за Бог да допуска нещо нередно в Своето царство.

B: - Боя се, че ще изпадна в гръб, ако поискам да кажа нещо друго.

A: - Има и още нещо, което следва, ако грехът се оправди ненаказан: тогава грешникът и безгрешният ще са по единакъв начин при Бог, което не съответства на Бог.

B: - Не мога да отрека това.

A: - Обърни внимание и на друго. Всеки знае, че справедливостта на хората попада под закон, според който мярата на вънаграждението, въздавано от Бог, се определя с оглед на нейната величина.

B: - Така вярваме.

A: - Ако обаче грехът нито се изкупува, нито се наказва, той не се подчинява на никакъв закон.

B: - Не мога да го разбирам по друг начин.

A: - Несправедливостта следователно, ако бива оправдана просто от милосърдие, е по-свободна от справедливостта, което изглежда твърде непоследователно. При това непоследователността се разпростира дотам, че прави несправедливостта подобна на Бог, защото както Бог не се подчинява на никакъв закон, така и несправедливостта.

B: - Не мога да възразя на твоя аргумент. Когато обаче Бог ни заръчва да прощаваме изцяло на съгрешилите спрямо нас (Мат. 6, 12), Той, изглежда, влиза в противоречие, защото ни наставлява да вършим нещо, което не е подоба-

брани непреклонно неприкосновената стойност на съвестта и свободата на Църквата. То и става причина за двете му прогонвания от острова - от 1097 г. до 1100 г. и от 1103 г. до 1106 г. Свети Ансем не се страхува да изгуби живота си и казва: „Предпочитам да бъда в несъгласие с хората, отколкото да бъда в съгласие с тях, но в несъгласие с Бог.“ През 1106 г. той успява да сключи договор между Църквата и държавата в Англия, който намалява напрежението между двете власти. Умира на 21 април 1109 г. Католическата църква го канонизира през XV век. Смятан е за основоположник на холистиката.

неща - ако това съществува, съществува и онова, защото не съществува нито едното, нито другото. Както например ако някой каже, че ако вода е суха, тогава и огънят е влажен, при което нито едното от двете е вярно. И тъй, единствено правилно е за онези неща да се казва, че ако Бог ги иска така, то е справедливо, защото не е неподобаващо да бъдат искани от Бог. Така например ако Бог пожелае да вали, справедливо е да вали; и ако Бог поиска някой човек да бъде усъмрен, справедливо е да бъде усъмрен. Поради това щом не подобава Богу да върши нещо несправедливо или непорядъчно, не съответства на Неговата свобода или благост да опрости ненаказан грешника, неиздължил Богу заграбеното от него.

B: - Ти ми отнемаш всичко, с което мислех, че мога да ти възразя.

A: - Чуй освен това защо е неподобаващо за Бог да практика така.

B: - С удоволствие се вслушвам в това, което говориш.

...

ГЛАВА XIV Какъв вид Божия чест е наказанието на грешника

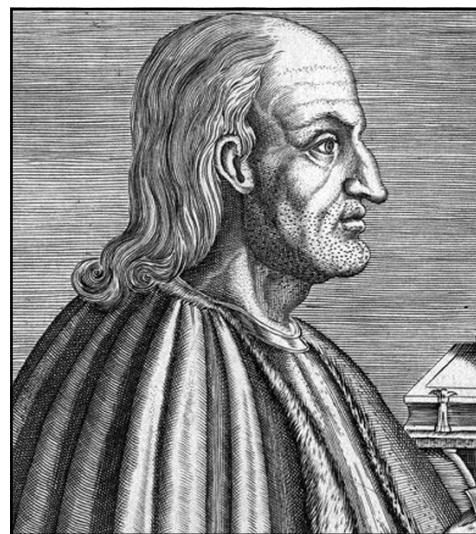
B: - Искам обаче да чуя от теб дали наказанието на грешника е чест за Бог и от що за вид чест е това. Защото ако наказанието на грешника не е чест за Него, то когато грешникът не издължава отнетото, а се наказва, тогава Бог губи своята чест в смисъл, че не я възстановява. Това изглежда противоречащо на казаното досега.

A: - На Бог не му е възможно да губи Своята чест. Защото грешникът или връща доброволно дължимото, или Бог си го взема от него пря-

ко волята му. Тъй като или човекът доброволно проявява дължимото подчинение пред Бог - било като не греши, било като изкупува грешка си, или Бог го подчинява на Себе си пряко волята му, подлагайки го на мъки, като по този начин показва, че е негов Господ, което човекът отказва да признае по своя воля. Тук трябва да се обрне внимание, че както човекът, прегрешавайки, похища онова, което е на Бог, така Бог, наказавайки, отнема онова, което е на човека. Понеже нечия собственост се нарича не само това, което той вече има, но и онова, чието притежаване е в негова власт. Понеже следователно човекът е създаден така, че да би могъл да притежава блаженство, ако не съгреши, то когато поради греха му се отнема блаженството и всяко благо, той изплаща от своето си макар и пряко воля онова, което е похитил. Защото макар Бог да не вкарва в употреба за Своя облага онова, което е отнел, както човекът превръща в своя полза парите, отнети от някого другого, все пак Той ползва отнетото за Своя чест чрез това, че го отнема. Тъй като отнемайки от грешника онова, което е Божие, той му доказва, че е подчинен Богу.

Из „Защо Бог стана човек“, изд. „ЛИК“, 2001 г.

Диалогът „Защо Бог стана човек“ е най-общирният запазен текст от светеца. Събеседникът на Ансем е исторически добре известна фигура. Бозо идва при Ансем в Бек, за да търси решение на свои интелектуални проблеми. Покъсно става монах и съпроверга учителя си в Англия. От 1124 до 1136 г. той е абат в манастира в Бек.

вашо да се върши от Самия Него.

A: - Тук няма никакво противоречие, защото Бог ни повелява това, за да не се заемаме с нещо, което е единствено Божие дело. Тъй като никому не е по лице да отмъща върши от Самия Него.

A: - „Ако Бог поиска да лъже...“, това не означава нищо друго освен: „Ако Бог е така природа, която би искала да лъже...“, откъдето никак не следва, че лъженето е справедливо. Стига да не го разбираш по начина, по който

казваш за две невъзможни ка, че ако Бог би поискал нещо неподобаващо, то би било справедливо, защото Той го е пожелал. От това не би следвало например: „Ако Бог поиска да лъже, лъженето е справедливо“, а по-скоро, че Той не е Бог. Защото една воля не би пожелала да лъже освен такава воля, в която истината е в разтление и даже по-скоро самата тя е в разтление, защото е изоставила истината. И тъй, когато се казва

А: „Ако Бог поиска да лъже...“, това не означава нищо друго освен: „Ако Бог е така

природа, която би искала да лъже...“, откъдето никак не следва, че лъженето е справедливо. Стига да не го разбираш по начина, по който

казваш за две невъзможни

ка, че ако Бог би поискал нещо неподобаващо, то би било справедливо, защото Той го е пожелал. От това не би следвало например: „Ако Бог поиска да лъже, лъженето е справедливо“, а по-скоро, че Той не е Бог. Защото една воля не би пожелала да лъже освен такава воля, в която истината е в разтление и даже по-скоро самата тя е в разтление, защото е изоставила истината. И тъй, когато се казва

А: „Ако Бог поиска да лъже...“, това не означава нищо друго освен: „Ако Бог е така

природа, която би искала да лъже...“, откъдето никак не следва, че лъженето е справедливо. Стига да не го разбираш по начина, по който

казваш за две невъзможни

ка, че ако Бог би поискал нещо неподобаващо, то би било справедливо, защото Той го е пожелал. От това не би следвало например: „Ако Бог поиска да лъже, лъженето е справедливо“, а по-скоро, че Той не е Бог. Защото една воля не би пожелала да лъже освен такава воля, в която истината е в разтление и даже по-скоро самата тя е в разтление, защото е изоставила истината. И тъй, когато се казва

А: „Ако Бог поиска да лъже...“, това не означава нищо друго освен: „Ако Бог е така

природа, която би искала да лъже...“, откъдето никак не следва, че лъженето е справедливо. Стига да не го разбираш по начина, по който

казваш за две невъзможни

ка, че ако Бог би поискал нещо неподобаващо, то би било справедливо, защото Той го е пожелал. От това не би следвало например: „Ако Бог поиска да лъже, лъженето е справедливо“, а по-скоро, че Той не е Бог. Защото една воля не би пожелала да лъже освен такава воля, в която истината е в разтление и даже по-скоро самата тя е в разтление, защото е изоставила истината. И тъй, когато се казва

А: „Ако Бог поиска да лъже...“, това не означава нищо друго освен: „Ако Бог е така

природа, която би искала да лъже...“, откъдето никак не следва, че лъженето е справедливо. Стига да не го разбираш по начина, по който

казваш за две невъзможни

ка, че ако Бог би поискал нещо неподобаващо, то би било справедливо, защото Той го е пожелал. От това не би следвало например: „Ако Бог поиска да лъже, лъженето е справедливо“, а по-скоро, че Той не е Бог. Защото една воля не би пожелала да лъже освен такава воля, в която истината е в разтление и даже по-скоро самата тя е в разтление, защото е изоставила истината. И тъй, когато се казва

А: „Ако Бог поиска да лъже...“, това не означава нищо друго освен: „Ако Бог е така

природа, която би искала да лъже...“, откъдето никак не следва, че лъженето е справедливо. Стига да не го разбираш по начина, по който

казваш за две невъзможни

ка, че ако Бог би поискал нещо неподобаващо, то би било справедливо, защото Той го е пожелал. От това не би следвало например: „Ако Бог поиска да лъже, лъженето е справедливо“, а по-скоро, че Той не е Бог. Защото една воля не би пожелала да лъже освен такава воля, в която истината е в разтление и даже по-скоро самата тя е в разтление, защото е изоставила истината. И тъй, когато се казва

А: „Ако Бог поиска да лъже...“, това не означава нищо друго освен: „Ако Бог е така

природа, която би искала да лъже...“, откъдето никак не следва, че лъженето е справедливо. Стига да не го разбираш по начина, по който

казваш за две невъзможни

ка, че ако Бог би поискал нещо неподобаващо, то би било справедливо, защото Той го е пожелал. От това не би следвало например: „Ако Бог поиска да лъже, лъженето е справедливо“, а по-скоро, че Той не е Бог. Защото една воля не би пожелала да лъже освен такава воля, в която истината е в разтление и даже по-скоро самата тя е в разтление, защото е изоставила истината. И тъй, когато се казва

А: „Ако Бог поиска да лъже...“, това не означава нищо друго освен: „Ако Бог е така

природа, която би искала да лъже...“, откъдето никак не следва, че лъженето е справедливо. Стига да не го разбираш по начина, по който

казваш за две невъзможни

ка, че ако Бог би поискал нещо неподобаващо, то би било справедливо, защото Той го е пожелал. От това не би следвало например: „Ако Бог поиска да лъже, лъженето е справедливо“, а по-скоро, че Той не е Бог. Защото една воля не би пожелала да лъже освен такава воля, в която истината е в разтление и даже по-скоро самата тя е в разтление, защото е изоставила истината. И тъй, когато се казва

А: „Ако Бог поиска да лъже...“, това не означава нищо друго освен: „Ако Бог е така

природа, която би искала да лъже...“, откъдето никак не следва, че лъженето е справедливо. Стига да не го разбираш по начина, по който

казваш за две невъзможни

ка, че ако Бог би поискал нещо неподобаващо, то би било справедливо, защото Той го е пожелал. От това не би следвало например: „Ако Бог поиска да лъже, лъженето е справедливо“, а по-скоро, че Той не е Бог. Защото една воля не би пожелала да лъже освен такава воля, в която истината е в разтление и даже по-скоро самата тя е в разтление, защото е изоставила истината. И тъй, когато се казва

</div

Кардинал Пиетро Паролин в България

Религията е фундамент в човешкия живот

От стр. 7

възстановяването на българските християни и католици в България имат дългогодишна история и сподели личния си опит като Русенски митрополит в изграждането им. Двете страни се съгласиха, че ръководещо в отношенията между католици и православни трябва да бъде това, което ни обединява, а не това, което ни разделя.

В 11.00 ч. започна срещата при премиера Бойко Борисов, а след нея кардиналът заедно с делегацията бе поканен на обяд.

В 14.00 ч. в Гербовата зала на бул. „Дондуков“ 2 президентът на Република България Росен Плевнелиев награди кардинал Паролин с орден „Стара планина“ I степен за неговите заслуги за развитието на отношенията между Република България и Светия престол. „България високо ценя отношенията със Светия престол и искрено желае съществуващият отличен диалог да продължи и занапред в стремежа за изграждане на един по-хуманен свят в защита на слабите и уязвимите“, каза прези-

дентът Росен Плевнелиев и пощела на кардинал Пиетро Паролин енергия и успех във високоблагородната му мисия. „Приемам това високо отличие като признание за приноса на Светия престол към международната общност и за създаването на добри отношения с всички държави, включително с България“, заяви от своя страна кардиналът и добави: „България винаги

е била на кръстопът и тук са си давали среща различни народи. Битките от миналото ни напомнят, че тези срещи не винаги са били лесни и че никога не бива да подценяваме предизвикателствата, които те носят със себе си. Но България има дълга традиция на хармония и на диалог между различните групи и религии“. След официалното награждаване се състоя работ-

на среща с президента.

В 15.00 ч. делегацията беше приета в Главното мюфтийство от д-р Мустафа Хаджи, който сподели: „Живеем във време, в което религията твърде често се използва с користни цели. В този смисъл ние, религиозните лидери, сме призвани да издигнем авторитета на вярата и религията пред обществото. Религиозните чувства са лични и неприкосновени, затова всеки човек е свободен да избира своите убеждения“. Държавният секретар на Ватикан отвърна: „Религията е фундамент в човешкия живот. В този смисъл споделям Вашата философия, че тя не трябва да се използва за користни цели, защото това би подменило истинската ни цел, а тя е служение на Бог“.

Накрая, в 18.30 ч., Апостолическата нунциатура поднесе коктейл за дипломати, духовници, официални гости и други по повод 25-годишнината от възстановяване на дипломатическите отношения

между Светия престол и България, с което официалното посещение на ватиканската делегация приключи.

На другия ден рано сутринта височайшият гост отпътува за Рим, за да предаде лично на папа Франциск своите прегълвания и надежди от посещението в България.

Кардинал Паролин е третият държавен секретар на Ватикан, посетил България в последните 40 години - след кардинал Агостино Казароли (1976) и кардинал Анджело Содано (2006 г. - за освещаването на конкatedралния храм „Свети Йосиф“ в София).

Надяваме се това официално посещение да донесе с времето добри плодове.

И-V

10

ИСТИНА
VERITAS

Брой 4 (1509)
април 2016 г.

Празник на Божията любов...

От стр. 7

ква в България и на премиера Бойко Борисов. За самото събитие той бе посрещнат в двора на храма по стар български обичай с хляб и сол от младежи в народни носии. По време на литургията, водена от председателя на Епископската конференция на Католическата църква в България епископ Христо Пройков, новият олтарен престол бе обновен и в него бяха вградени реликви на 14 светци и мъченици. Може да се откроят иметата на българските мъченици Евгений Босилков, Камен Вичев, Павел Джиджов и Йосафат Шишков. Вградени бяха и реликви от светци от различни монашески общности, които работят на територията на екзархията - на Дон Боско, основател на конгрегацията на салезианите, на свети Викентий, духовен основател на монашеската общност на сестрите евхаристинки, както и на Малката свeta Тереза - кармилитка. По думите на епископ Христо Пройков, апостолически екзарх на католиците от източен обред в България, всички мощи имат своето значение

и своята история, но особено ценни са мощите на папа Йоан XXIII, който е живял в България между 1925 г. и 1934 г., и тези на папа Йоан-Павел II - първия папа, посетил България. Благодарни сме на Светия отец, че изпрати кардинал Паролин да бъде с нас в това тържество в Извънредната юбилейна година на милосърдието. Благодарим за всичко на Бог и сме щастливи за честта, че се чувстваме в едно с цялата Католическа църква. Негово Високопреосвещенство кардинал Пиетро Паролин от своя страна предаде своя благослов и този на папата на вярващите. В словото си след края на литургията кардиналът отбеляза, че в миналото тази Църква е минала през тежки моменти, била е преследвана. Днес обаче тя се възражда. Освещаването на толкова хубавата и обновена катедрала „Успение Богородично“ е знак за това възраждане. В думите му се чу и призив вярващите да останат верни на Бог, както и да отвират сърцата си към братята от различните вероизповедания.

На този ден не извършихме

просто освещаване на нашата черква. На този ден заедно споделихме радостта от празника на Божията любов. Радостта продължава и трябва да помним силата и ревността, с която предците ни са се борили през годините дори и с цената на живота си. Направили са го, за да може Църквата ни да съществува и днес. Ние ще продължим да я пазим и обогатяваме, в този дух ще възпитаме и децата си.

София ПЕЦЕВА

Почина Майка Анджелика - основателка на телевизия EWTN

На Великден почина Майка Мери Анджелика, основателка на EWTN (Eternal Word Television Network). Монахинята бе „икона на католическите медии и символ на вярност към католическата преподавателска дейност за защита на живота и семейството“.

Родена е през 1923 г. като Рита Антоанет Рицо в САЩ. През 1944 г. постъпва в общността на францисканките на Светото причастие в Кливленд и приема името Анджелика (през 1970 г. името на общността става Бедни клариски на Вечното обожаване). През 1962 г. е изпратена да основе манастира „Дева Мария на Ангелите“ в Алабама. През юли 1971 г. започва широката си обществена дейност с изучаване на Библията. През 1973 г. издава книга за католическата вяра.

След посещение на едно телевизионно студио в Чикаго през 1978 г. й хрумва идеята да извърши мисията си чрез собствен телевизионен предавател. Още същата година пристъпва към осъществяване на наме-

ренето си само с 200 долара, но с много сила вяра. През 1981 г. получава разрешение от Ватикан и лиценз за сателитни предавания и от 15 август започва да излъчва всеки ден четиричасови емисии. Първите от тях са от гаража на манастира, където служи. Майка Анджелика е основателка на първото християнско предаване на живо, излъчвано под името „Mother Angelica Live“. Днес рабо-

щите в EWTN са 400 души, а програмата е 24-часова и може да се гледа в 140 страни.

През 1982 г. се среща за първи път с папа Йоан-Павел II. През 1987 г. създава монашеска общност Мисионери на Вечното слово, която днес се нарича Мисионери францисканци на Вечното слово. Авторка е на 53 книги за духовния живот.

През 2001 г. Майка Анджелика получава два инсулта. Последното ѝ явяване на живо по телевизията е през април 2003 г. След това редовно се показват записи от нейни предавания.

По www.catholic-news.bg

Обещания

Имало един успешен мениджър. Веднъж трябвало да отиде на много важна среща. Мястото на срещата се намирало в центъра на града; той обаче не си дал сметка, че по това време има голямо движение и задръствания. Потеглил и все пак стигнал навреме до центъра, но нямало свободни места за паркиране. Започнал да върти по улиците. Няма и няма. С трепет почнал да се моли: „Господи, моля Те, помогни ми, имам нужда от Теб. Дай ми да намеря място за паркиране. Ако ми помогнеш, обещавам, че всяка неделя ще ходя на литургия“. Ама пак не намирал свободно място.

Започнал да се моли по-усърдно: „Господи, не бива да закъснявам. Ако освободиш място за моята кола, ще ходя на изповед всяка седмица и никога няма да пропускам вечерната молитва“. И продължил да обикаля улиците. „Моля Те, Господи, много е важно... Ако ми намериш местенце, всеки ден ще чета Евангелието и ще се запиша за катехизис.“

Точно в този момент пред него излязла една кола от паркираната редица автомобили. Мениджърът с облекчение поел дълбоко дъх и завършил молитвата си с думите: „Господи, не се беспокой повече. Току-що намерих свободно място“.

Всички се молят - футболните и други спортници преди състезание; пациентите преди операция, студентите преди изпит. Но дали това е истинска молитва?

„Поискай от Господ силата и мъдростта, за да ги изразиш. Покажи на приятелите си какво означават за теб.“

Габриел Гарсия Маркес

„Никога не казвай всичко наведнъж.“

Кен Вентури

„Не обещавай, а действай“**Какво общо има Бог с това?**

Двама равини вечеряли заедно. Те били приятели и си говорели за различни работи; чак до полунощ обсъждали имали Бог или не. Накрая стигнали до заключение, че Бог го няма. И си легнали да спят.

На сутринта единият от тях, след като се събудил, потърсили приятеля си, но не го открил в къщата. Излязъл в градината и го намерил как казва сутрешните молитви.

- Чакай малко, що за човек си? Да не си откачен! Да, писмата говорят за мен и за твоята любов. Ама сега седим тук заедно двамата, пък ти не ми казваш нито дума, само че теш...

- Учудващ ме! Нали цяла нощ, говорихме и стигнахме до извода, че Бог не съществува. А ти тук молиш сутрешните молитви...

- Ама извинявай, какво обично има Бог с това? - простилико отговорил другият равин.

Молитвата е пробен камък за нашата вяра. Не е нито никакъв ритуал, нито израз на никакво суеверие. Молитвата е истинско и съкровено общуване с Бог. Молитвата е жив контакт с Бог, който присъства.

„Не искам да предвиждам бъдещето. Загрижен съм само за настоящето. Бог не ми е дал контрол върху следващия момент.“

Махатма Ганди

„Има само два начина да изживееш живота си. Единият е да живееш така, като че ли не съществуват чудеса, а другият - сякаш всяко нещо е чудо.“

Алберт Айнщайн

Любовни писма

Един влюбен човек дълги месеци безуспешно искал да се срещне с жената, която обичал. Обаче тя не искала. След много настояния все пак се съгласила и определила час и място, където да се срещнат.

И така, той седнал щастлив до нея. Извадил от джоба си купчина с любовни писма, които бил писал през дългите месеци на очакване. Били пълни със страст и болка. Почнал да ги чете. Времето летяло, а той чел ли, чел.

По едно време жената не издържала:

- Чакай малко, що за човек си? Да не си откачен! Да, писмата говорят за мен и за твоята любов. Ама сега седим тук заедно двамата, пък ти не ми казваш нито дума, само че теш...

Нищо не може да замести живия контакт с другия. Понякога сме толкова заблудени, че не усещаме най-красивите възможности за контакт с близките и обичани хора! Мечтите понякога заслепяват очите ни пред красотата на действителността.

„Ако изпушиш три цигари една след друга, четвъртата ще те стори безвкусна. Ако прекараши две нощи в любов, третата ще те отегчи. А нейните цигари и нейната любов от десет години насам бяха едни и същи.“

Димитър Димов

„Можем да допускаме много грешки в живота си с изключение на една - онази, която ще ни унищожи.“

Паул Коелю

Отец Михал Шлахцяк, ОВ
Из „Чуто и предадено нататък“

Непознатите мъченици

Ансем, Маргарит, Джудит, Реджине. Техните лица не бяха познати на широката публика. Но ги познаваха хора - по-голямата част от тях инвалиди и възрастни от бедни семейства, неспособни да се грижат за тях, - на които те бяха решили да посветят живота си. Световните медии пренебрежаха тези лица дори когато бяха обезобразени от курсумите на фанатичната омраза заедно с тези на още 12 души. Невидими лица на невидими жени. Днес по света те са много, твърде много.

Затова Световният съюз на

женските католически организации посвети 8 март на Ансем, Маргарит, Джудит и Реджине - монахините, които бяха зверски убити в Аден, Йемен, на 4 март.

Там те бяха пристигнали от Индия, Руанда и Кения, завладени от харизмата на Майка Тереза от Калкута, за да се грижат като Мисионерки на милосърдието за нараненото и изхвърлено човечество. Там пожелаха да останат въпреки постоянните заплахи и гражданска война, за да не изоставят своите болни, почти всички мюсюлмани. И там умряха от ръката на исламист, вероятно принадлежащ на „Исламска държава“, който - заслепен от фанатизъм - не пожали дори дванадесетте сътрудници и служители мюсюлмани.

За тези монахини президентата на Световния съюз на женските католически организации Мария Джована Руджери каза пред Радио Ватикан, че „те са като своеобразен връх на айсберг от много хора, по принцип на много християни. Но в конкретния случай исках да припомня жените, които в името на личната си вяра са преследвани и са подложени на различни насилия. Както каза папа Франциск на неделната молитва „Ангел Господен“, те са мъчениците на нашето време, чиято кръв е животелна за Църквата. Те са иконата на многобройните неизвестни хора, които всеки ден свидетелстват своята вяра и често - дори твърде често - стават жертва на насилия и убийства“.

Катехизис

ЧАСТ ТРЕТА Жivotът в Христос

Раздел първи Призванието на човека:

Живот в Духа

Глава втора Човешката общност

Член 1 Личност и общество

I. Обществен характер на човешкото призвание

1879 Човешката личност се нуждае от обществен живот. Той не е никаква прибавка към човека, а по своята същност е едно изискване на неговата природа. Човек развива собствените си качества чрез взаимните връзки, задължения и диалог с близкния, със събрата си, като по този начин отговаря на призванието си (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 25: AAS 58 (1966) 1045).

1880 Обществото е единство от хора, свързани органично от принцип на единство, който надвишава всеки един от тях. Общество, едновременно видимо и духовно, събрание, което преобъдва във времето: то съсредоточава в себе си миналото и подготвя бъдещето. Чрез обществото всеки човек е „наследник“, получава „таланти“, които обогатяват неговата собствена стойност и които той трябва да развие (Вж. Лук. 19, 13. 15). С основание всеки дължи преданост на общността, към които принадлежи, и уважение към властите, натоварени за общото благо.

1881 Всяка общност се определя от целта си и следователно се подчинява на специфични правила, но „човешката личност е и трябва да бъде начало, субект и цел на всички обществени институции“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 25: AAS 58 (1966) 1045).

1882 Някои общества като например семейството и държавата съответстват по-непосредствено на човешката природа. Те са и необходими. За да се улесни по-голямо участие в обществения живот, необходимо е да се наಸърчава създаването на асоциации и институции на избирателна основа „с икономически, културни, социални, спортни, почивни, професионални и политически цели“ както вътре в политическите общности, така и в световен план“ (IOANNES XXIII, Litt. enc. Mater et magistra, 60: AAS 53 (1961) 416). Тази „социализация“ изразява също естествения стремеж, който подбужда хората да се обединяват, за да достигнат цели, които надвишават индивидуалните способности. Тя развива качествата на личността, в частност чувството за инициативност и отговорност. Тя помага за гарантиране правата ѝ (CONCILIO VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 25: AAS 58 (1966) 1045-1046; IOANNES PAULUS II, Litt. enc. Centesimus annus, 16: AAS 83 (1991) 813).

1883 Социализацията крие и опасности. Много силна намеса от страна на държавата може да заплаши свободата и личните инициативи. Църковното учение е изработило принципа на спомоществователство. Според него „развитото общество не трябва да се меси в живота на слабо развитото общество, лишавайки го от неговите права, но то трябва по-скоро да го подкрепи в случай на нужда и да му помогне да координира своята дейност с тази на другите социални елементи на общество с цел общото благо“ (IOANNES PAULUS II, Litt. enc. Centesimus annus, 48: AAS 83 (1991) 854; вж. PIUS XI, Litt. enc. Quadragesima anno: AAS 23 (1931) 184-186).

1884 Бог не пожела да задържи за Себе Си упражняването на всяка власт. Той предава на всяко създание длъжностите, които то е способно да изпълнява според собствената му природа. Този начин на управление трябва да бъде подражаван в обществения живот. Отношението на Бог към управлението на света, което засвидетелства такова голямо зачитане на човешката свобода, би трябвало да вдъхне мъдрост на онези, които управляват човешките общности. Тя трябва да се държат като посланици на Божието провидение.

1885 Принципът на спомоществователство се противопоставя на всички форми на колективизъм. Той уточнява границите на намесата на държавата. Той цели да установи хармония в отношенията между индивидите и обществата. Той се стреми да установи истиински международен ред.

II. Вътрешно обръщане и общество

1886 Обществото е необходимо за реализиране на човешкото призвание. За да се постигне тази цел, трябва да се зачества справедливата иерархия на ценностите, която „подчинява материалните и природните на вътрешните и духовните ценности“ (IOANNES PAULUS II, Litt. enc. Centesimus annus, 36: AAS 83 (1991) 838):

„Животът в обществото трябва да се разглежда преди всичко като реалност от духовен порядък. В действителност той е обмен на знания в светлината на истината, упражняване на права и изпълнение на задължения, импулс за търсене на моралното благо, общение в благородното наслаждаване на красивото във всичките му законни изрази, постоянно предразположение да се предава на близкия най-доброто от себе си и общ стремеж към постоянно духовно обогатяване. Това са ценностите, които трябва да въодушевяват и ориентират културната дейност, икономическия живот, социалната организация, движенията и политическите режими, законодателството и всички други изяви на социалния живот в неговото постоянно развитие“ (IOANNES XXIII, Litt. enc. Pacem in terris, 36: AAS 55 (1963) 266).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Великденско послание и благослов „Urbi et Orbi“ на папа Франциск

„Славете Господ, защото Той е благ, защото е вечна милостта Му“ (Пс. 135, 1)

Съкли братя и сестри,
Честито Възкресение Христово!

Иисус Христос, въплъщението на Божието милосърдие, от любов умря на кръста и от любов възкръсна. Затова днес известяваме: Иисус е Господ!

Неговото възкресение е едно цялостно оствъществяване на пророчеството от псалма: милосърдието на Бог е вечно, любовта Му е завинаги, тя никога не угасва. Можем да се доверим изцяло на Него и да Му благодарим, защото зара-ди нас слезе до дъното на без-дната.

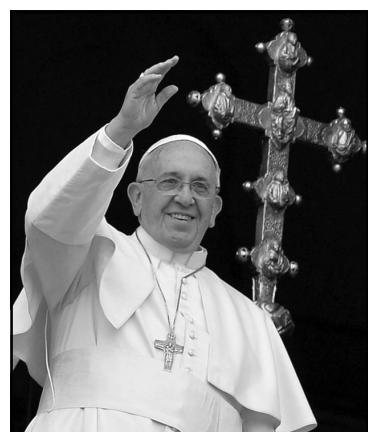
Пред лицето на духовните и моралните бездни на човечес-твото, пред пустотата, която поразява сърцата и предиз-виква омраза и смърт, само безпределното милосърдие може да ни спаси. Само Бог може да запълни с любовта Си тази пустота, тези бездни, като не допуска да пропада-ме и ни позволява да продъл-жаваме да вървим заедно към Земята на свободата и живо-та.

Радостната пасхална вест, че Иисус, разпънатия, не е тук, а възкръсна (срв. Мт. 28, 5-6), ни дава утешителната сигур-ност, че бездната на смъртта е преодоляна и по този начин вече са победени скръбта, плачът и писъците (срв. Откр. 21, 4). Господ, Който изстрада изоставянето от страна на Своите apostoli, тежестта на едно несправедливо обвине-ние и срама от една поругава-ща смърт, сега ни прави част от Своя безсмъртен живот и ни дарява нежния Си и съст-радателен поглед към гладни-те и жадните, към чужденци-те и затворниците, към изоли-раните и отхвърлените, към жертвите на злоупотреба и на-силие. Светът е пълен с хора, които страдат телом и духом, докато всекидневните хрони-ки са изпълнени с новини за жестоки престъпления, които нерядко биват извършвани в домашна обстановка, както и за широкомащабни военни конфликти, които поставят цели народи на неописуеми изпитания.

Възкръсналият Христос на-сочва към чувства на надежда за скъпата Сирия - страна, съсипана от продължителен конфликт, от тъжната поредица от разруха, смърт и безраз-личие към хуманитарното право и разпад на съвместното съжителство в обществото. На мощта на възкръсналия Господ поверьваме течашите в момента преговори, така че с добра воля и всеобщо съ-трудничество да могат да бъдат пожънати плодовете на мира и да бъде поставено началото на изграждането на едно братско общество, ува-жаващо достойнството и пра-

вата на всеки гражданин. Не-ка посланието за живот, отек-нало от устата на ангела при отваления надгробен камък, надвие твърдостта в сърцата и насычи една плодотворна среща между народите и кул-турите от Средиземноморие-то и Близкия изток, по-особено в Ирак, Йемен и Либия.

Нека образът на новия чо-век, който блести на лицето на Христос, насычи съжителст-вото между израелци и палес-тинци в Светите земи, както и търпеливото благоразполо-жение и всекидневния анга-жимент в изграждане на основите на един справедлив и траен мир посредством пряк и искрен разговор. Нека Господ на живота приджука интен-зивните усилия за постигане на окончателна развръзка на войната в Украйна, като вдъх-новява и подкрепя инициати-вите, свързани с хуманитарна помощ, между които освобож-даването на пленниците.

Господ Иисус, нашият Мир (Еф. 2, 14), Който като въз-кръсна победи злото и греха, нека стимулира в днешния пасхален празник близостта ни до жертвите на тероризма - сляпа и безумна форма на насилие, което не спира да пролива невинна кръв в различни части на света, както при насърко случилите се атентати в Белгия, Турция, Нигерия, Чад, Камерун, Бряг на слоновата кост и Ирак. Нека стигнат до положителен за-вършек надеждата и перспек-тивите за мир в Африка, като специално мисля за Бурунди, Мозамбик, Демократична ре-публика Конго и Южен Судан, белязани от политическо и со-циално напрежение.

С оръжията на любовта Бог победи egoизма и смъртта. Не-говият Син Иисус е вратата на милосърдието, широко отворена за всички. Нека Негово-то великденско послание дос-тигне във все по-голяма степ-ен народа на Венецуела сред трудностите, в които се намира, както и онези, в чийто ръ-це е съдбата на страната, та-ка че да започне работа за об-щото благо - да се намерят точки за диалог и сътрудни-чество с всички. Нека нався-къде се работи за подпомага-не на културата на срещата, справедливостта и взаимното уважение. Единствено те мо-гат да гарантират духовното и материалното благоденст-вие на гражданите.

Посланието за живот за ця-лото човечество, което е въз-

крысналият Христос, отеква през вековете и ни подканва да не забравяме мъжете и же-ните, тръгнали на път в търсе-не на по-добро бъдеще - все по-голямо множество мигран-ти и бежанци, между които и много деца, в бягство от вой-ната, глада, бедността и соци-алната несправедливост. Те-зи наши братя и сестри сре-щат твърде често по пътя си смъртта или отхвърляне от страна на онези, които биха могли да им окажат гостопри-емство и помощ. Нека следва-щата световна среща на вър-ха за хуманитарната помощ не забрави да постави в центъра човешката личност и нейното достойнство и да насычи по-литики, които да са в състоя-ние да подпомагат и защищат жертвите на конфликти и други бедствия, най-вече без-защитните и преследваните по етнически и религиозни подбуди.

В този славен ден „да се възрадва земята, залята от толкова много блясък“ (срв. Пасхално предисловие), но за жалост и толкова наранявана и поругавана от безжалостно-то и използване, което нару-шава равновесието в приroda. Мисля по особен начин за районите, засегнати от клима-тичните промени, които често предизвикват засушавания или ужасяващи наводнения, с последващи кризи по изхран-ването в различни части на планетата.

Нека заедно с нашите бра-ти и сестри, които са преслед-вани заради вярата и вер-ността си към Христовото име, изправени пред лицето на злото, което изглежда преобладаващо в живота на много хора, чуем утешителни-те думи на Господ: „Но дер-зайте: Аз победих света“ (Ин. 16, 33). Днес е светлият ден на тази победа, защото Христос смачка смъртта и с въз-кресението Си стори така, че да заблестят животът и без-смъртието (срв. 2 Тим. 1, 10). „Той ни преведе от робството към свободата, от скръбта към радостта, от траура към празника, от мрака към свет-лината, от робството към из-куплението. Затова нека ка-жем пред Него: Алилуя!“ (Ме-литон Сардикйски, Велик-денска проповед).

Към всички, които в нашите общества са загубили всяка-ка надежда и желание за же-вот; към възрастните, които в самотата усещат как силите им ги напускат; към младите, на които им се струва, че на-мат бъдеще - към всички от-правям още веднъж думите на Възкръсналия: „Ето, всичко ново творя... На жадния Аз ще дам даром от извора на живата вода“ (Откр. 21, 5-6). Нека това обнадеждаващо по-слание на Иисус да помогне на всеки от нас да поеме от-ново - с повече смелост и на-дежда - да изгражда пътища-та на помирението с Бог и с братята. Имаме огромна нуж-да от това!

По www.catholic-news.bg

„Мис Германия 2016“ е учителка по Вероучение

След избирането за „Мис Германия 2016“ Лена Брю-дер е заявила пред католическата ин-формационна агенция КНА, че най-голямата мечта сега е да се срещне с папа Франциск. „Вяр-вам, че той ще раз-бере, че съм учи-телка по католи-ческо вероучение и това ще му бъде много интересно“. 26-годишна-та германка е учителка и по-следна година аспирантка по семеяна икономика и католи-ческо вероизповедание. И про-

дължава: „Израс-нах в религиозно католическо се-мейство. Като дете бях в католическа детска градина, като ученичка редовно бях минист-ранка в литургии-те, участвах в дет-ски църковни хоро-ве. Днес в много семейства религи-ята вече не играе никаква роля. Като учителка не можа да налагам вярата на ученици-те, но мога да ги запознавам с основите на религията, с ней-ните принципи и ценности.“

Петър КОЧУМОВ

Чехия Конкордатът със Светия престол - в полза на регионите и населението

Разпоредбите на Конкорда-та за имуществото, подписан между Католическата църква и Чешката република, разкри-ва нови възможности за съ-трудничество между общините и Църквата. Това заяви монс. Томаш Холуб, генерален сек-ретар на Епископската конфе-ренция на Католическата цър-ква в Чехия и новоизбран епископ на Пилзен, по повод неотдавнашната отмяна на наредба за блокиране на об-щинското имущество, което е в сила от 90-те години на XX в. „Монс. Холуб изрази поже-ланието „тези законодателни промени да се отразят положително върху всекидневния живот на хората във всяка част на страната“.

Ужасяващ терористичен акт в Пакистан помрачи великденската радост на местните християни

Чудовищен терористичен акт в пакистанския град Лахо-ре помрачи великденската ра-дост на местните християни - католици. Джихадисти самоу-бийци убиха много беззащитни хора, предимно християни, а повечето от тях - жени и де-ца. Съобщава се за 72 жерт-ви и над 300 ранени, но тези числа не са окончателни. Спо-ред осведомителните агенции атентатът е станал в оживен детски парк, където мнозина християни са излезли, за да прекарат деня на Великден.

Говорителят на Светия престол отец Федерико Лом-барди направи специално

изявление, като изрази съ-чувствие към всички пакис-танци и призова за молитва за жертвите, за семействата им и особено за християнско-то малцинство, пострадало за пореден път от фанатич-но насилие. „Нека разпънатият за нас и възкръснал Гос-под ни дари - независимо от продължаващите чудовищни прояви на ненавист - смелост и надежда, за да вървим по пътя на състраданието и со-лидарността със страдащи-те, по пътя на диалога, спра-ведливостта, помирението и мира.“

По www.catholic-news.bg